ANT



Haftalık Dergi • 6 Mayıs 1969 • Sayı: 123 • 125 Kuruş

Temmuz ayında gençliği bekliyen görev



SOSYALİZM'SİZ DENGE POLİTİKASININ İFLASI

HAFTANIN NOTLARI

27 nisan

Yine jandarma zoru...

Geçen yıl Elmalı'da başgösteren toprak çatışması için henüz bir çözümyolu bulunamamışken, bu kere de Antalya'nın Manavgat İlçesi'nin Seki Köyü'nde, köylülere ait toprakların jandarma himayesinde ağalar tarafından gaspedilip ekilmeye başlanması sağlanmıştır. Çolaklı köyünden dört ağanın köylü elinde bulunan tarlaları sürmek için traktörlerle köye gelmeleri üzerine ağalara karşı koyan bütün köy halkının üstüne jandarma ve komando birlikleri sevkedilmiş, köy muhasara altına alınıp 13 kişi tutuklandıktan sonra araziyi ağaların sürmesi sağlanmıştır. Öte yandan, Elmadağı'na bağlı Ağçarlı Köyü arazisi de, Sadettin Akar adındaki ağa tarafından işgal edilmiş, bütün tarla ve otlaklar çitlerle çevrilmiştir. Gaspedilen araziye yaklaşan köylülere ateş açılmaktadır. Resmi makamların bu zorbalığa göz yumması üzerine köylüler Sükan'a telgraf çekerek, «çıkacak olaylardan kendilerinin sorumlu olmayacaklarını» bildirmişlerdir.



28 - 29 Nisan'ın yıldönümü

28 - 29 Nisan olaylarının 9. yılı Ankara ve İstanbul'da yapılan törenlerle kutlanmıştır. İstanbul'da, havanın sürekli yağışlı olmasından dolayı 27 Nisan günü yapılması kararlaştırılan miting yerine, Teknik Üniversitede bir kapalı salon toplantısı düzenlenmiştir. Ankara'da ise 29 Nisan günü Tandoğan Meydanı'nda devrimci kuruluşlar tarafından bir miting yapılmıştır. Tutucu çevreler ve işbirlikçi iktidarın mitingi engelleme yolundaki gayretleri boşa çıkartılmış, aynı alanda izin alarak devrimcilerin miting yapmasını engellemek isteyen iktidar yanlısı kuruluşlar, bunu başaramamışlardır. İçişleri Bakanı Sükan, miting öncesi F.K.F.'nin İstanbul ve Ankara'daki binalarını arattırarak bir terör havası estirmiştir. Ayrıca Ankara'da yapılan son mitingte seyyar televizyon kameraları ve makam odalarına yerleştirilen ekranlar kullanılarak yönetim doğrudan İçişleri Bakanı'na bırakılmıştır. Böylece seçimlerin yaklaştığı bu dönemde istifası yaklaşa Sükan, polisleri seçimlere hazır duruma getirmeye kararlı olduğunu bir kere daha ortaya koymuştur.

28 nisan

Sosyalist Türk Birliği

Almanya'daki Türkiye'li emekçi ve toplumcular, Frankfurt'ta «Sosyalist Türk Birliği» adıyla yeni bir örgüt kurmuşlardır. Birlik başkanlığına Yalçın Talay, sekreterliğe Yılmaz Karahasan seçilmişlerdir. Yönetim Kurulu, yayınladığı ilk bildirisinde Almanya'daki emekçilere hitap ederek Türkiye'deki sömürü mekanizmasını açıklamış, daha sonra emekçilerin pasaportlarını uzatırken Türkiye Konsoloslukları tarafından 37.15 DM haraç ödemeye mecbur tutulduklarını belirterek «Anavatandan binlerce kilometre uzaklarda ekmek parası kazanmaya zorlanan biz emekçileri, Ankara Hükümeti, insan değil, sadece memlekete döviz sağlaması gereken bir faktör olarak görmek alışkanlığındadır. Türk emekçisi, artık sömürülmesine hiçbir şekilde izin vermeyecektir» demiştir.

Çin Komünist Partisi

Çin Komünist Partisi Dokuzuncu Kurultayı sona ermiş ve kurultayda kabul edilen yeni tüzük yayınlanmıştır. Mao Çe Tung'u yeniden başkanlığa ve parti hiyerarşisinde Lin Piao'yu ikinci, Çu En Lay'ı üçüncü sıraya getiren kongre, Komünist Partisi'ni «Emekçi sınıfının ileri unsurlarından oluşan ve nazari temeli Mao Çe Tung'un marksist - leninist düşüncesine dayanan, emekçilerin siyasi partisidir» diye tanımlamakta ve tüzükte Mao'nun düşüncesi şöyle özetlenmektedir: «Mao Çe Tung'un düşüncesi, emperyalizmin tam bir çöküşe, sosyalizmin de bütün dünyada zafere doğru yol aldığı çağın marksizm — leninizmidir.» Öte yandan Başkan Yardımcısı Lin Piao, Kültür İhtilali ile ilgili bir rapor yayınlamıştır. Piao'ya göre, Kültür ihtilalini hazırlayan şartlar, Mao'nun parti içindeki burjuva ve revizyonist akımla mücadeleye başlamasıdır, büyük kitleleri bu akıma karşı ayaklandırmak için de kültür ihtilaline başvurulmuştur. Liu Şao Şi'ye saldırıyla başlayan Kültür İhtilali'nin savaşçıları, daha sonra, devrimci kadrolardan, ordu ve devrimci kitleler temsilcilerinden (Kızıl Muhafızlar) kurulu devrim komitelerini meydana getirmişlerdir.

COMECON Zirvesi

COMECON'un zirve toplantısına katılan sekiz üye sosyalist ülke, aralarında anlaşmazlık konusu olan bazı sorunları incelemek üzere görüş birliğine varmışlardır. Anlaşmaya varılan temel sorunlar arasında, «Ulusal ekonomi planlarında işbirliğine gidilmesi için uygulanacak metod ve şekillerin daha mükemmelleştirilmesi» ve «işbirliğinin ileride geliştirilmesini sağlayacak ana hatların hazırlanması» da yer almaktadır. **Siyasi gözlemciler, bu zirve toplantısının, haziranda yapılacak Dünya Komünist Konferansı'na gidecek yolu açtığını ve Moskova'nın liderlik rolünü garantilediğini belirtmektedirler.**

29 nisan

Maden Yağması

14 Mart tarihli Resmi Gazete'de yayınlanan bir bakanlar kurulu kararı ile Türkiye'deki bütün temel - stratejik madenlerin yabancılara devredildiği Aydın Milletvekili Reşat Özarda tarafından açıklanmış ve hükümet hakkında gensoru açılması istenmiştir. Önergede, «Türkiye'deki bütün temel ve stratejik madenlerimizi aramak, bulunmuşları devralıp işletmek, elde edilecek malları ihraç etmek, gerektiğinde maden ve kimya fabrikaları kurmak, mamullerini yurt dışına serbestçe ve yurt içinde izinle satmak» yetkisinin, kurulması öngörülen bir yabancı şirkete verildiği» belirtilmektedir.

İlaç Soygunu

İlaç soygunun meclis araştırma komisyonunca açıklanmasından sonra Eczacılık Fakültesi Dekanı Prof. Kasım Cemal Güven de, Türkiye'nin yabancı ilaç sanayiinin pazarı olduğunu açıklamıştır. Güven, Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu ile Türkiye'ye giren 600 milyon lira sermayenin en geniş yatırımı kauçuk ve ilaç sanayiine yaptığını belirterek, 1967 hesaplarına göre yerli sermayeli 116 müessesenin 90 milyon sermayesi ve 240 milyon cirosu, buna karşılık 4 Amerikan, 3 İsviçre, 2 Alman ve 2 İtalyan firmasının toplam 65 milyon sermayesi ve 190 milyon lira cirosu olduğunu söylemiştir. Güven'in açıklamasına göre, Türkiye'deki ilaç tüketiminin yüzde 51'i yabancı sermayeli laboratuvarlarca karşılanmakta, transfer edilen yıllık kârlar 20 milyon lirayı bulmaktadır. Eczacılık Fakültesi Talebe Cemiyeti de «İlaç Sömürüsüne Hayır» haftası düzenlemiş, öğrenciler gecekondu bölgelerine dağılarak ilaç soygununu anlatmışlardır. Cemiyet, ayrıca, yabancı ilaç firmalarının devletleştirilmesini istemiştir.

30 nisan

ANT yargılandı

«Asıl felaket getirecek Sunay'ın zihniyetidir» başlıklı yazısından dolayı dergimiz yönetmeni Doğan Özgüden ile sorumlu müdürümüz Alpay Kabacalı aleyhine Toplu Basın Mahkemesi'nde Cumhurbaşkanını tahkir iddiasıyla açılan dâvanın duruşmasına devam edilmiştir. Mahkeme, dosyayı üç kişilik bir bilirkişi kuruluna incelettirecektir. ANT'ın 82. sayısında yayınlanan «Uşaklığın Ücretli» başlıklı haberden dolayı sorumlu müdürümüz Alpay Kabacalı'nın 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmasına başlanmıştır. Sorgusunda söz konusu yazının «Kanlı İmha Planı» haberiyle birlikte okunduğu takdirde «emniyet kuvvetlerini tahkir» teşkil etmeyeceğini belirten Kabacalı, gedikli fetvacı Sahir Erman, Recai Galip Okandan ve Nevzat Gürelli'nin bilirkişi raporunu da reddetmiştir.

Erzurum Olayları

Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde devrimcilerin uğradığı saldırı Ankara Üniversitesi Talebe Birliği Başkanı Özgün Nas ile FKF Genel Başkanı Yusuf Küpeli'nin yayınladıkları ortak bildiri ile protesto edilmiştir. Bildiride, Amerikancı rektör, vali ve emniyet müdürünün saldırganlara yardımcı oldukları, ateşli silahlarla saldırıldığı, bir sivil polisin taş atarken teslim alındığı belirtilmektedir.

İşsizlik raporu

İstanbul İktisat Fakültesi'nden üç kişilik bir bilim kurulu Çalışma Bakanlığı'na verdikleri bir raporda, «Türkiye'de ekonomik bir mucize olmadıkça, işsizlik sorununun ve yurt dışına işçi akımının önlenemeyeceğini», çalışanların da çok ağır yükler altında bulunduğunu bildirmişlerdir.



Sunay - Demirel - Tağmaç üçgeni...

Çankaya – Başbakanlık işbirliğinin sonucu Cemal Tural'ın kızağa çekilip yerine köşkün adayı Tağmaç'ın getirilmesinden sonra Genelkurmay - İktidar ilişkilerinde büyük bir yumuşama ve yakınlaşma olmuştur. Bundan bir yıl önce Sükan'ın teklif ettiği, fakat Tural'ın uygulamadığı «Ankara şehri bulvarlarındaki inzibat noktalarının kaldırılmasıyla» işe başlayan Tağmaç'ın ikinci büyük hamlesi, uzun süreden beri toplum olaylarına seyirci kalan askeri birlikleri gerektiğinde valiler emrine verebileceğini ilgili makamlara bildirmesi olmuştur. Çankaya - Başbakanlık - Genelkurmay üçgeninin işbirliği güçlenmekte ve bu durum özellikle seçim öncesinde CHP çevrelerini adamakıllı tedirgin etmektedir.

1 *mayıs*

İşçi Bayramı kutlandı

■ **Türkiye işçileri, 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı yine emeklerinin sömürüldüğü bir düzende kutlamışlardır. DİSK'ten sonra Yapı İşçileri Sendikası da bir bildiri yayınlamıştır. Bildiride «1 Mayıs, hak verilmez alınır prensibinin, işçi sınıfının kazandığı büyük zaferlerin bayramıdır. Bu bayramı onun için umacı haline sokarlar, onun için unutturmak isterler.» denilmektedir.**



Doğu Gecesi yapıldı

Doğu Bölgesi mahalli derneklerince Yeni Tepebaşı Tiyatrosu'nda düzenlenen «Doğu Gecesi» büyük ilgi görmüştür. Doğulu Sanatçı Ayşe Şan'ın da katıldığı gecede konuşanlar, Doğu'nun artık bir mahrumiyet bölgesi olmaktan kurtulması zamanının geldiğini söylemişlerdir.

Devrimciler kazandı

■ **İstanbul'da öğrenci kuruluşları seçimlerini yine devrimciler kazanmaktadır. İTÜÖB Başkanlığı'na Tarık Almaç, İTÜTOTB Başkanlığı'na Ersin Kaya, İstanbul Yüksek Teknik Okulu Talebe Birliği Başkanlığı'na da Targan Ülbeyli seçilmişlerdir.**

2 *mayıs*

İşçiler işgal etti

■ Amerikan işyerlerindeki grevde işveren TUSLOG'un Türk kanunlarını hiçe sayan davranışları devam etmektedir. NATO İş Sendikası yöneticilerine ve grevci işçilere karşı zorbalık kullanan, hakaretlerde bulunan işveren Amerikalılar bir yandan bizim resmi makamların himayesinden yararlanarak takibattan kurtulmak için Türkiye'den göz göre göre kaçarlarken, İzmir limanına gelen Amerikan gemileri de, greve rağmen, mal indirmeğe çalışmaktadır. Bu kanunsuzluk karşısında İzmir'de grev yapan Türk işçileri Executer adlı Amerikan gemisini işgal etmişler ve Amerikan mallarının indirilmesine engel olmuşlardır.

ZKF Başkanı sorguda

■ **23 Nisan'da mevcut yöneticilerin utanç verici tutumunu belirten bir çelengi Atatürk Anıtı'na koyduğu için Zonguldak Valisi ile çatışan Zonguldak Fikir Kulübü Başkanı İlhami Kızılay hakkında, iki yazısından dolayı savcılıkça soruşturma açılmıştır. Kızılay'ın Sancak Gazetesi'nde yayınlanan «İşçi sınıfının öncülüğünde» başlıklı yazısının 142. maddeye girdiği, «Bayramlık» başlıklı yazısında ise milli duyguların rencide edildiği ileri sürülmektedir. Zonguldak Valisi'nin ZFK'nin çelengini 23 Nisan'da Atatürk Anıtı'na koydurmamasının tepkileri geniş olmuş, devrimci çevreler valinin bu tutumunu protesto etmişlerdir.**

3 *mayıs*

M. Belli serbest

■ **Bir dergide yayınlanan «Türkiye'de Karşı Devrim» adlı yazısı ile «komünizm propagandası» yaptığı iddia edilerek bir süre önce tutuklanan yazar Mihri Belli, Ankara Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmasında serbest bırakılmıştır. Duruşması tutuksuz devam edecektir. Öte yandan, Stalin'in Troçki'nin partiden ihracı için parti merkez komitesine verdiği iki raporu kapsayan ve «Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine» adı ile yayınlanan kitap Ankara 5. Sulh Ceza Mahkemesi'nin kararıyla toplatılmıştır. Kitabı yayınlayan Sol Yayınları Yönetmeni Muzaffer Erdost hakkında da «komünizmi övme» iddiasıyla dâva açılmıştır. Erdost hakkında bugüne kadar altı dâva açılmış olup istenen ceza 45 ila 90 yıl arasında hapistir.**

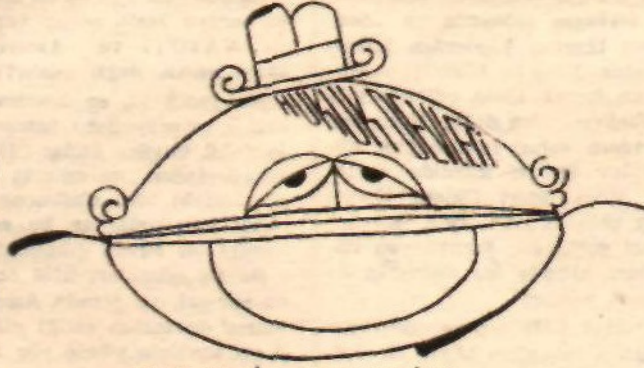
Özel okulda boykot

■ Özel Galatasaray Yüksek İktisadi ve Ticari İlimler Okulu'nun birinci sınıf öğrencileri, okup açıp kitap temin etmeyen okul yönetimini boykot ettiklerini açıklamışlardır. Öğrenciler, «Anayasaya giriş» adlı kitabın sağlanması için ders yılı başından beri müracaatta bulunduklarını, verilen söze rağmen kitabın temin edilmediğini ifade ederek yayınladıkları boykot çağrısında, «Okula girmek için verdiğimiz paralar patronun cebine gidiyor. O bizim 2400'er liramızı sevk ve sefa içinde yerken biz okuyacak ders kitabı bulamıyoruz» demişlerdir.

GÖZ GÖRE

YALÇIN ÇETİN

Arayan, soran bütün dostlara teşekkür ederim ... Yalçın



TUT KELİN PERÇEMİND



-RIZKINI VERMEDİKTEN SONRA, YAP,YAP KOYVER !..



ERENLERİN SAĞI ....



SOLU !..

HAFTANIN YORUMU

DOĞAN ÖZGÜDEN

EĞER CEPHE KURULACAKSA

FRANSA'ya onbir yıldan beri hükmeden General de Gaulle, geçen hafta Fransız halkının çoğunluğunun kendisine «Hayır» demesi üzerine iktidardan çekilmiş bulunuyor. İkinci Dünya Savaşı'nda Fransız direncinin sembolü haline gelmiş, oniki yıl önce ülkesini korkunç bir siyasi bunalımdan ve kaba faşizmin tehdidinden kurtarmış, kısa zamanda uluslararası politikada söz sahibi olmuş bir insana Fransız halkının çoğunlukla «Hayır» diyebilmesi, toplumsal gelişmeleri kişisel güçlerle değerlendirmek eğilimindeki kimseler için gerçekten inanılması güç bir sürpriz teşkil etmektedir. Böyle sürpriz niteliğindeki bir olayın ise gerek Fransa'yı, gerekse Avrupa'nın diğer ülkelerini yeni bir çalkantılar döneminin eşiğine sürükleyeceği şüphesizdir. Ancak olayları kişisel güçler ve üstünlükler açısından değil de, tarihi materyalizm açısından değerlendirenler için General de Gaulle'ün dramatik düşüşünün hiç de hayretle karşılanacak bir yanı yoktur. Kişisel otoritesi ve prestiji ne kadar yüksek olursa olsun, de Gaulle gibi bir insanın dahi, tarihsel gelişim içinde en dinamik güç olan emekçi sınıfların desteğine sahip olmadıkça, dış politikası istendiği kadar tutarlı olsun, iç politikasını ve sosyal politikasını aynı tutarlılıkta götürmedikçe eninde sonunda yıkılması kaçınılmazdı.

GERÇEKTEN de General de Gaulle, son onbir yıl içerisinde Cezayir sorununu gerçekçi bir biçimde çözerek, Avrupa'daki Amerikan siyasi ve askeri hegemonyasına karşı çıkarak, NATO'dan kuvvetlerini çekerek, doğu ülkeleri ve üçüncü dünya ile realist ilişkiler kurarak uluslararası politika alanında bir çok sosyaliste dahi parmak ısırtacak başarılar sağlamıştır. Ne var ki, dış politikadaki bu başarılar, içeride tutarlı bir ekonomik ve sosyal politika ile tamamlanamamıştır. Tamamlanması da mümkün değildir. Zira, bir ülkenin bağımsızlığının sağlanabilmesi ve sürdürülebilmesi ancak sosyalist bir düzenle mümkün olduğu halde, General de Gaulle onbir yıllık icraatı süresince emekçi sınıf ve tabakalara daima sırt çevirmiş, tüm imkanları büyük sermayeye hasretmiş, hattâ ve hattâ politik ve askeri alanda karşı çıktığı Amerika'ya ekonomik alanda Fransa'nın kapılarını sonuna kadar açarak Fransız ekonomisinin Amerikan tröstlerinin kontroluna geçmesine göz yummuştur. Doğrudan doğruya emekçi sınıf ve tabakaların temsilcisi olmayan bir liderden de ekonomik ve sosyal konularda olumlu bir politika izlemesini beklemek mümkün değildir. General'i yıkan da dış politikası ile iç politikası arasındaki bu çelişki olmuştur. İçteki ters politikasının sonucu olarak emekçiler başkaldırınca bu defa De Gaulle sus payı kabilinden birtakım reformlara girişmiş, bu reformlara dahi tahammül edemeyen büyük sermaye çevreleri, emekçi kesimlerdeki direnişten de yararlanarak General'i altetmişlerdir.

DE Gaulle olayı, Türkiye'de emekçi sınıf ve tabakaların sosyalizme yönelmiş kendi öz siyasi hareketini boşlayıp bir takım fersude şöhretlerin peşinde devrimcilik taslayan, bunların dümensuyunda anti - emperyalist geniş cephe kurmağa kalkışan kişiler için de bir ibret dersi olmak lazımdır. Bu fersude şöhretler, ekonomik ve sosyal politikalarındaki tutarsızlıkları, devrimcilere ihanetleri bir yana, hiç değilse dış politikada olsun, bir De Gaulle kadar tutarlılık gösterememişlerdir. General de Gaulle yıllarca önce Amerika'nın askeri ve siyasi hegemonyasına, NATO'ya rest çektiği halde, bizim fersude şöhretler takımının «ortanın solu»ndaki en genç liderleri dahi NATO'culuk, Amerikancılık etmekte birbirleriyle yarış halindedirler. Seçimlerde hiç değilse bir koalisyon ortaklığına icazet alabilmek için Washington'un kapılarını aşındırmaktadırlar. Bu takımla mı anti - emperyalist kavga başarıya ulaştırılacak, köklü devrimler gerçekleştirilecektir? De Gaulle olayı bir kez daha gösteriyor ki, anti - emperyalist savaş, sosyalizm için mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır ve ancak sosyalist çekirdek etrafında kurulmuş bir cephe ile başarıya ulaştırılabilir. Anti - emperyalist ve devrimci kişinin yeri ancak bu cephededir.

AMERİKALILAR CHP - AP KOALİSYONU İSTİYORLAR

● Anti - emperyalist ve devrimci gençliğe ihanet eden CHP'nin Amerikancı tutumunu ve sola karşı AP ile koalisyon kurma hesaplarını Amerikalılar da doğruluyor.



DEMİREL — İNÖNÜ
— Amerikanın hayalindeki koalisyon —

AYLARDAN beri Türkiye üzerine oynanan bir oyunu her sayımızda yeni gelişmeleri ve belgeleriyle kamuoyuna açıklıyor, devrimci güçleri yeni komploiara karşı uyarıyoruz. Amerikan emperyalizminin artık, başarısızlığı müseccel AP'nin tek başına iktidarından umudu kestiğini, önümüzdeki seçimlerde bir AP CHP koalisyonunu gerçekleştirmek ve **«yüzde 3»** olarak değerlendirilen **«aşırı solcu»**ları tecrit etmek hesapları peşinde koştuğunu, CHP yöneticilerinin de bu hesaba yattığını belirterek **«yüzde 3»**e dahil olanları bu ihanet çemberini kırmağa çağırıyoruz.

Ne var ki, CHP'nin devrimci harekete ihaneti belgelendiği halde, hâlâ CHP'nin dümensuyunda yürümek gafletinde bulunan bazı sol unsurlar, gerçeklere sırt çevirerek anladığımız kadarıyla bizi **«Amerika ile CHP'yi işbirliğine teşvik etmek»**, **«CHP'yi Amerika'nın kollarına atmak»**la suçlamağa kalkışmışlardır.

Bir derginin, koskoca Amerika ile koskoca CHP'yi işbirliğine itebileceği, CHP'yi Amerika'nın kollarına atabileceği iddiasına gülüp geçmekten başka yapacak bir şey yoktur. Ancak, devrimci geçinen kimselerin, sola ihanetleri ve Amerika'ya teslimiyetleri sabit olmuş kişileri hâlâ sosyalistlere karşı savunmak gayreti içinde bulunmaları gerçekten hazindir.

İşte bize saldırıların yöneltildiği günlerde gazetelerde çıkan iki ayrı haber:

Amerika'nın gezici büyükelçisi McGhee, New York'ta Türk - Amerikan Derneğinin yemeğinde bir konuşma yaparak, TİP dışındaki bütün partilerin Amerikan taraftarı olduğunu söylemiştir. McGhee'nin misyonunu ANT okurları gayet iyi hatırlayacaklardır. Johnson'ın son günlerinde McGhee, olağanüstü büyükelçi sıfatıyla Türkiye'ye gelmiş, iktidar ricali ile olduğu gibi, CHP ileri gelenleriyle de temaslarda bulunmuştur. Bu görüşmelerde CHP Lideri İnönü, McGhee'ye partisinin anti - emperyalist ve anti - amerikan hareketlere artık müsamaha etmeyeceğine dair teminat vermiştir.



Bu teminattan sonradır ki, CHP tam bir Amerikancı ve NATO'cu parti kimliğine bürünmüş, gözde adamlarını Amerika'ya göndermiş ve geçenlerde de üniversitelerdeki işgal olayları dolayısıyla devrimci gençleri **«bozgunculuk, aşırı solculuk, yıkıcılık»**la suçlamıştır.

Ama CHP'ye toz kondurmak istemeyen solculara bakılırsa, bu bildiriyi **yayınlayanlar**, **«bir kısım»** CHP yöneticileridir! Bizim bildiğimiz kadarıyla, bir bildirinin yayınlanabilmesi için, o bildiriyi yayınlayan kurulun çoğunluğunun kararı olması gerektir. Şu halde söz konusu ihanet bildirisi CHP Merkez Yönetim Kurulu üyelerinin çoğunluğunun oyu ile kabul edilmiştir. Kaldı ki, bu toplantıya devrimci bilinen bir çok danışma kurulu üyeleri de katılmışlardır.

Yine herkesin bildiği gibi, son CHP kongresinde merkez yönetim kurulu tamamen kendilerini **«ortanın solu»**nda ve devrimci tanıtan kişilerden kurulmuştur. Yani bu bildiriyi yayınlayan kurul, iddia edildiği gibi **«göbekçi»**lerden değil, tamamen **«ortanın solu»** takımından kuruludur ve bu kurulda «ortanın solu» lideri Bülent Ecevit başı çekmektedir. **İşte**, devrimcileri suçlayan, jurnalleyen bildirinin altında bu Ecevit'in de imzası vardır.

Pekiyi, CHP'nin en devrimci tanınan insanları böyle bir jurnal ve ihanet bildirisine imza koyduktan sonra, CHP'nin dümensuyundaki solcularımız hangi CHP yöneticisinden devrimcilik, anti emperyalistlik beklemektedirler? İsim vermelidirler.

Devrimcilik, oyun değildir. Bir insan devrim savaşına, bağımsızlık savaşına baş koymuşsa, eğer iddia edildiği gibi **«tam bağımsız, gerçekten demokratik Türkiye»** ülküsünü benimsemişse, tüm beyanları ve eylemleriyle bunu ispatlamalıdır.

İspatlamak için de en azından şu soruya kesin cevap vermelidir;**«NATO'ya ve Amerika'ya karşı mısın, değil misin?»**

Ne yazık ki, en devrimci ve anti - emperyalist tanınanları da dahil, bugüne kadar CHP yöneticilerinden ve onlarla aynı paraleldeki bazı sözümona devrimci kuruluşlardan bu soruya olumlu bir cevap çıkmamıştır.

Bu tip adamları hâlâ ön plana sürmek ve ortada Amerikalıların da teslim ettiği gibi fiili ve kavliyle yüzde yüz anti - emperyalist bir parti varken bir CHP efsanesi yaratarak kitleleri şaşırtmak devrimcilikle kabili telif olmadığı gibi, böyle bir CHP'nin desteğiyle devrimcilik taslamak, oportunistliğin ta kendisidir.

Amerikalılara yakınlığıyla tanınan Milliyet yazarı Talat Halman'ın önceki pazar yaptığı açıklamalar da, CHP'nin hangi kirli oyunlar içinde olduğunu göstermektedir.

Amerikan Hükümeti'nin Türkiye politikası üzerinde söz sahibi olan bir Amerikalı, yarı şahsi, yarı resmi bir konuşmasında Türkiye'nin iktisadi durumu hakkında iflasa yakın bir panorama çizdikten sonra, iktisadi buhranın Türkiye'de bir askeri darbeye yol açabileceğini söylemiş, darbenin olmaması için çare olarak da **«Adalet Partisi ile CHP tarafından kurulacak bir koalisyon, belki de Türkiye için en yararlı çözümyoludur»** demiştir. Bu Amerikalıya göre, AP - CHP koalisyonu kurulursa Türkiye yine batı blokunda kalacak, ama böyle bir birleşme sonucunda Türkiye'de sol muhalefeti etkisi azalacaktır. Yani, yüzde 3 olarak değerlendirilen **«aşırı sol»**un çamına ot tıkanacaktır.

CHP'nin meclis grubu başkan vekilleri Kemal Satır ve Nihat Erim, diğer CHP yöneticileri Ali İhsan Göğüş, Muammer Erten, Lebit Yurdoğlu, herhalde Amerika'ya kara kaşları, kara gözleri için davet edilmemişlerdir. Bunlar, Amerikan emperyalizminin Türkiye için planladığı AP - CHP koalisyonunun gerçekleştirilmesi yolunda hazırlanmış çengel ziyaretleridir. İnönü - McGhee pazarlığının normal sonucudur. İhanet operasyonunun doğal gelişimidir.

«Geniş cephe»den dem vurup devrimciliğin ve bağımsızlık savaşçılığının imtiyazını sadece kendilerinde görenler, bu gerçekleri hasıraltı edip kitleleri yanıltma gayretleri sürdürdükleri takdirde, CHP'nin bu ihanetine ortak olmak sorumluluğundan kurtulamayacaklardır.

Kardeş "Emek„ Dergisi Çıktı

Bir grup sosyalist tarafından hazırlanan onbeş günlük **«EMEK»** Dergisi, 1 Mayıs 1969 tarihinden itibaren yayın hayatına atılmıştır.

Emek, ilk sayısında **«Sosyalist Potansiyelden Sosyalist Güce»** başlığı altında izleyeceği temel ilkeleri açıklamıştır. Derginin bildirisinin sonunda sosyalist strateji şöyle özetlenmektedir:

«Türkiye'de hakim üretim biçimi kapitalizmdir. Bu düzen kendi niteliğine uygun bir sosyalist potansiyel yaratmaktadır. Dış kapitalizmin sömürüsü, Türkiye'de kapitalist düzenle kalkınmayı imkansız kılmaktadır. Sosyalizmin tek kalkınma yolu olması, sosyalist potansiyeli artırıcı bir etki yapmaktadır. Bütün sınırlarına rağmen, Türkiye'de sosyalist mücadele yapmaya elverişli bir siyasal ortam vardır. Bu ortamı devamlı olarak genişletmek de ancak sosyalist mücadele ile mümkündür. Anti - emperyalist mücadele, sosyalist hareketin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu mücadelede emekçi sınıfların öncülük yapması, başarılı olmanın temel şartıdır. Bunun için anti - emperyalist ve anti - kapitalist mücadelenin birlikte yürütülmesi zorunludur.

Sosyalist mücadelenin yapılması sosyalist potansiyelin sosyalist güce dönüştürülmesiyle mümkündür. Sosyalist gücün geliştirilmesi Türkiye'de sosyalist hareketin bu aşamada çözmesi gerekli temel sorundur. Diğer güçlerle ittifak konusu sosyalist gücün gelişmesine bağlı olarak çözülecektir. Sosyalist güç, bilinçli militanlara dayanan sağlam bir örgütle yaratılır ve geliştirilir. Türkiye İşçi Partisi'nin ana sosyalist örgüt görevini yerine getirmesi için bunu gerçekleştirmeye dönük eylem biçimlerine yönelmesi şarttır. Türkiye'de sosyalist hareketi birleştirip ileri götürecek doğru çizgi bu noktalardan geçmektedir.»

Emek'in çıkışıyla, Türkiye sosyalist hareketi yeni bir yayın organına daha kavuşmuş olmaktadır. EMEK'çilere yayın hayatında başarılar dileriz.

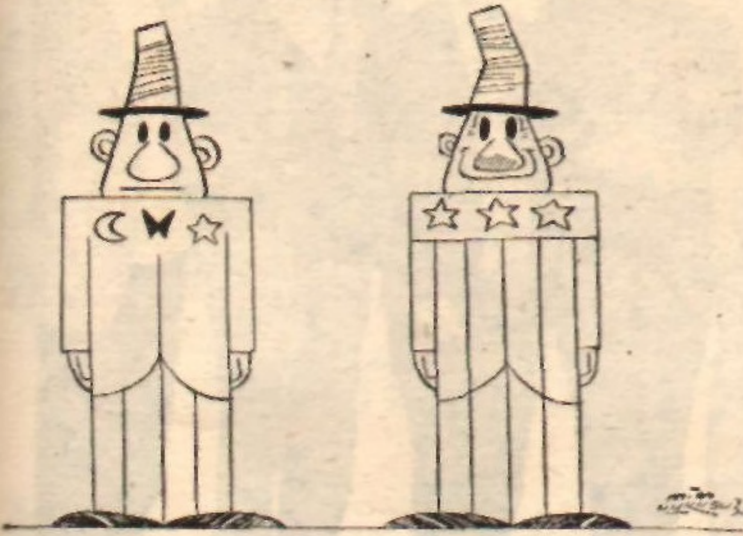
Türk Solu'na bir kaç söz

CHP'nin devrimci harekete açıkça ihanet etmesi ve bu ihanetin dergimizde inkâr kabul etmez olaylar ve belgelerle tescil edilmesi üzerine, öteden beri izlediği hatalı stratejinin iflas ettiğini gören Türk Solu Dergisi, geçen hafta gerçekleri anlam çıkmayacak çekilde tahrif ederek sosyalistlere yakışmayacak bir hırçınlıkla ve seviyesiz ifadelerle ANT'a saldırmıştır.

ANT'a ne kadar saldırılırsa saldırılsın, bu gayretkeşlikler CHP'nin ihanetini ve CHP bürokrasisine yaslanarak kurulan stratejinin tutarsızlığını örtemeyecektir.

Türk Solu'na, kendisini bu hırçınlıktan kurtararak Türkiye'nin gerçekleri üzerine daha serinkanlı ve belgelere dayanarak düşünmesini ve stratejisini bu gerçeklerin ışığında bir kez daha gözden geçirmesini tavsiye ederiz.

Amerika CHP'li politikacıları davet ediyor. (Basın)



Gidiş ... ... Dönüş

GREVLER GELİŞİYOR

«Biz, Kağıthane'nin aç, sefil, soluk benizli, fersiz gözlü, tahta nefesli Belediye İşçileriyiz.»

«Biz, anamızdan doğalı alın teri dökeriz, ekmek peşinde koşarız. Fakat olmuyor. Yüzümüz gülmüyor, bilinmiyor kıymetimiz nere gitsek, ne yapsak. Ne kadrimiz bilinir, ne karnımız doyar.»

«... İşte biz, böyle insanlar, yani işçiler toplandık geçende bir gün. Yahu dedik, biz, yürüyüş yapalım. Beyazıt'tan - Taksim'e kadar yürüdük. Grev yapalım dedik, duyuralım derdimizi halka, bizim gibi işçilere baştaki büyüklere, kalbinde vicdanı imanı olanlara, öğrencilere, belki anlarlar bizi, derdimizi. Anlarlar derman olurlar yaramıza. Grev yaptık kardeşler.»

Kağıthane'de çalışmakta olan belediye işçileri grevlerine bu gerekçelerle başladılar. İlk olarak karşılarına Adalet Partili Belediye Başkanı Emekli Subay Zeki Ural dikildi. Yanına çoğunluğu Halk Partili olan belediye meclisi üyelerini aldı. İşçiler dertlerini anlatmağa çalıştılar, dinletemediler. Dinlenmeleri bir yana, Başkan, zabıta memurlarıyla birlikte işçilere grevi dağıtmaları için saldırdı. Kavga, döğüş, derken işçiler bir zabıtayı ağır yaraladılar. Altısı mahkemeye verildi. Birinci Asliye Ceza Mahkemesi işçilerden Yusuf Iğdeli'yi tutukladı, diğerlerini serbest bıraktı.

Bu olaylar olurken işçiler başlarının bir yıl önce derde girdiğini bilmiyorlardı. Bir yıl kadar önce katıldıkları CHP'lilerin yönetimindeki Genel İş Sendikası, kaydettiği işçiler için Belediyeden toplu iş sözleşmesi hakkını almıştı. Fakat bir yıldan bu yana toplu sözleşme masasına oturmamıştı. Bu yüzden işçiler geçenlerde Hür Genel İş Sendikası'na kaydolmuşlardı. Bu sendika sözleşme çağrısı yapmak isteğinde bulununca işler karıştı.

Belediyenin etekleri tutuştu. Genel İş Sendikası bir yıldan beri unuttuğu toplu sözleşme hakkını tekrar hatırladı. Olaylar sertleşince Hür Genel İş Sendikası geri kaldı. İşçiler yardım beklerken yanlarında Devrimci İşçi Köylü Öğrenci Birliğini buldular. Gençlerden beşi devamlı olarak işçilerle birlikte kalmaya, grevi onlarla birlikte yaşamaya başladılar. Aldatılmalarını, kandırılmalarını engellemeğe çalıştılar. İşçilere avukat buldular.

Bu arada, Genel İş Sendikası ve Belediye grevin kanunsuzluğu konusunda mahkeme kararı çıkması yolunda gayret sarfettiler. Bir süre sonra da mahkeme grevin kanunsuzluğuna karar verdi. Yalnız, 21 asliye ceza mahkemesi bu kararı verirken yargıtayın «bir grevin kanunsuzluğu iddiası varsa grev durdurulmaz, polis çağırılır» kararlarına aykırı hareketti. Duruşmayı da 4-5 gün sonrası yerine temmuz sonuna atarak grev kırıcı durumuna düştü. İşçiler şimdi ellerinden alınan haklarının yeniden ele geçirilmesi yolunda gayret sarfediyorlar.

Amerika Birleşik Devletleri Silahlı kuvvetlerinin ülkemizdeki işyerlerinde çalışan işçiler, aracı şirket Tumpany Company'in haklarını vermemesi karşısında grev yapmağa karar vermişlerdir.

Bağlı oldukları Harp - İş Sendikası tarafından başlatılan grev, kademeli olarak yürütülmektedir. Sendika, işyerleri bulunan sekiz şehirden ikisinde sadece 450 işçiyi greve çıkartmıştır. 3000 işçi den geri kalanları sendikanın grev kararını uygulamak için hazırlıklı olarak çalışmalarını sürdürmektedirler.

41 maddelik toplu iş sözleşmesi teklifinde sendika ve işveren arasındaki uyuşmazlıklar iki noktada düğümlenmektedir. Beş aylık görüşmeler sırasında anlaşmaya varılamıyan bu iki konudan biri ücret zamlarıdır. İşçilerin saat ücretlerine 50 kuruş zam istemesine karşılık işveren 20 kuruş dahi vermeğe yanaşmamaktadır. İkramiyeler konusunda da anlaşamıyan tarafların asıl anlaşmazlığı, Amerika'lıların iş teminatı vermemek istemelerinden doğmaktadır.

İşçiler ve sendika iş teminatı konusunda istedikleri hakları alıncaya kadar grevi sürdürmeyi kararlaştırmışlardır. Çünkü, iki toplu sözleşme döneminde de bu konuda gerekli teminat elde edilmediği için iki bine yakın sendikalı işçi işten çıkarılmıştır.

Amerikalılar işçilerin direncini normal şekilde kıramayacaklarını anlayınca, sendika yöneticilerini, grev gözcülerini dövmeğe başlamışlardır. Bu zorbalardan biri hakkında soruşturma varken elini kolunu sallaya sallaya Türkiye'den kaçıp gitmiştir.

Çirkin Amerika'lının işçilerimiz karşısındaki tutumunu ortaya koyan grev, ya yakın bir gelecekte dayanışma halinde olan işçilerin zaferiyle son bulacak, aksi halde büyüyerek sekiz şehre yayılacaktır.

İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatrolarında kademeli olarak başlatılan grev, sendika tarafından başlangıçta grev görevine çağırılan 40 sanatçı ve teknisyen tarafından yürütülmektedir.

Şehir Tiyatrolarının bütün perdelerinin kapatılmasına sebep olan grev karşısında belediye meclisindeki partilerin uzlaştırıcı rol oynamaya çalışmalarına rağmen, belediye başkanı istenen hakları vermeğe yanaşmamaktadır.

Özellikle yol parası olarak istenen beş lirayı vermekten kaçınan belediye, bunun diğer sendikalar tarafından 9000 belediye işçisi için örnek olmasından korkmaktadır. Haklarını alma yolunda kararlı olan Şehir Tiyatroları sanatçıları ve teknisyenleri grev yolundaki savaşlarını haklarını alıncaya kadar direnmeğe kararlıdırlar.

DİSK'e bağlı Kimya İş Sendikası da, Topkapı'da kurulu Alman sermayeli Hoechst ilaç fabrikasında grev yapma kararı almıştır. Sendika başkanı Necat Öktem, Türkiye'de yılda yüzde 1000 kâr eden ilaç firmalarının işçi sendikalarını kasden greve sürüklediklerini belirtmiştir. Açıklamaya göre şirketin ilaç sanayiinde günlük asgari üretimi 100 bin lira, bir işçinin ortalama üretimi bin liradır. Buna karşılık işçinin ortalama günlük brüt ücreti 21 lira 60 kuruştur

POLİTİKA VE ÖTESİ

mehmed kemal

Bayrak ve ticaret

Nelson Rockefeller, Başkan Eisenhower'e yazdığı bir mektupta:

«— Sevgili Başkanım, bayrak ticareti takip etmelidir.» diyor.

Kim bu, Nelson Rockefeller diyeceksiniz? Anlatacağım. Ant'ın geçen sayısında bu mektup çıktı. Ama Rockefeller'i yeterince belki tanımıyoruz. Rockefeller, İkinci Dünya Savaşının kahramanı, sözde faşizmi Avrupadan kovan Eisenhower'i başkanlık sandalyasına getirtip oturtan adamlardan biridir. Biri o da, öteki kim, diyeceksiniz. Öteki de, Eisenhower'in ünlü Dışişleri Bakanı John Foster Dulles'tır.

Bunlar, getirip Eisenhower'i günün birinde Amerikan Başkanlığına oturtuvermişlerdir. Tabii babalarının hayrına değil. Bunların mensup oldukları tröstler o sırada bir kriz geçiriyorlar. Bu krizi yenmek, kendilerini suyun yüzüne çıkarmak gerekli. Ellerinde bir ticaret, bir de Amerikan Bayrağı var. Ticareti elde tutup, bayrağı Eisenhower'e veriyorlar. Onu oynatarak, gemilerini yürütmek istiyorlar. Firmaları da az değil. Ellerinde Standard Oil, First Boston Corp., Bank of New York, Internationa Nickel Dulles, Rockefeler Foundation var. Az buz firmalar değil bunlar.

Eisenhowover Başkan olursa, onun gölgesinde dümenlerini yürütürler. Bir milli kahraman da kolay tavlanmaz. Tavlıyorlar işte.

«— Sen başkansın...» diyorlar.

O da başkan oluyor. Gerisi kolay. Bir de kabine kurduruyorlar ona. Size kabinenin de listesini vereyim:

D. Eisenhower: Başkan
R. Nixon: Başkan Yardımcısı
J. F. Dulles: Dışişleri Bakanı
C. Wilson: Savunma Bakanı
A. Flemming: Seferberlik Başkanı
G. Humphrey: Maliye Bakanı
P. Brundage: Bütçe Genel Müdürü
H. Stassen: Silahsızlanma Uzmanı
Allen Dulles: CIA Başkanı
A. Radford: Genel Kurmay Başkanı
Lewis Strauss: Atom Başkanı

Oldu mu? Bütün kilit noktalarını ellerine geçirdiler mi? Ötesini varın, siz düşünün... Siz niye düşüneceksiniz, Amerikalı seçmen düşünmedikten sonra... Ama Amerikalı seçmene düşündürüyorlar mı böyle şeyleri... Onu da şartlandırıyorlar. Bütün bu işlerin kokusu Eisenhower başkanlıktan düşünceye kadar sürüyor. Kapitalizme dayanan bir sistem içinde yaşadıkları için, öteki tröstler de bir şey söyliyemiyorlar. Alavere dalavereyi ortaya çıkarmıyorlar. Bekliyorlar, bundan sonra gelecek seçimi... Onlar da, bir daha seçimde kazanma çareleri aradıkları için:

«— Biz size o zaman gösteririz...» diyorlar.

Milli Savunma seçimi kazananlarda, Hariciye seçimi kazananlarda, atom, matom seçimi kazananlarda, bir de CIA başkanlığı seçimi kazananlarda... Seçimi yitirenlerin, seçim üstüne ve seçim kazananlar hakkında söz söylemesi hayliee zorlaşıyor tabii...

Dulles, İkinci Dünya Savaşından önce Alman firmalarının Amerikadaki temsilcisidir. Hitler'i iktidara getiren gücün ardındadır. Savaş arasında Amerika'nın savaşa katılmamasını öğütler. 1939 yılıda İktisatçılar kulübünde verdiği bir konferansta:

«— Almanya, İtalya ve Japonya'nın bize (Amerika'ya) saldırabileceğini düşünmek sadece bunaklık alametidir.» der.

Tarafsızlıktan yanadır.

Ama, gelin görün ki, 1956'da aynı Dulles bu sefer çıkarı tarafsızlığın karşısında olduğu için tarafsızlığın hasmı canı kesilir. Amerikanın burnunu herşeye sokmasını ister. Zavallı milli kahraman Eisenhower, Dulles'in haberi olmayan bir basın toplantısında tarafsızlığı övdüğü için, basın toplantısındaki cümleleri iptal edilir ve söylediklerini söylemedi sayarlar. Sakalı böyle ele geçirirler. Sıkı mı, kardaşını CIA nın Başkanı (Allen Dulles) yapmıştır. Bütün kontrol ellerindedir.

Bu Dulles Türkiye'ye geldi. Hem de Hariciye Nazırı olarak. Bizi yönetenlere o zaman biraz para verecekti. Türkiye'ye ayak basmadan bir gece önce, Amerikan kitaplığında, Amerikan Haberler merkezi binasında, Amerikan Büyükelçiliğinin eski eşyalar deposunda birer bomba patladı. Bayar, Menderes, hem Ankara Valisi, hem Emniyet Genel Müdürü olan Kemal Aygün, bomba patlayan yerlerde, bombanın patlatılmasından birkaç dakika sonra giyinmiş kuşanmış, baloya gitmeye hazır kılıkta bitiverdiler. Teşhis de konmuştu.

«— Bombayı komünistler patlattılar...»

Birkaç kuruş karşılığı yalan söyleme dilenciliği.

Kemal Aygün'ü bugün bulup sormalı:

«— Hâlâ sanıkları bulunmayan bu bombaları CIA'nın adamları mı, yoksa komünistler mi patlattılar? Lütfen doğruyu söyler misiniz?»

Söyliyemez doğruyu... Karnındaki guruldu ömrü boyu bu yalanlarda yatacaktır.

Parababalarının ilkeleri, amaçları bellidir. Bayrak, ticaretin ardından gidecektir. Bayrağın, ticaretin ardından gittiği yerler, Güney Amerika olur, Uzak Doğu olur, Yakın Doğu olur, savaşta kullanılan madenlerin yattığı Türkiye olur. Onlar işlerini biliyorlar. İsimlerini saydıklarımızın çoğu öldü. Tröstler ve tröstlerin yeni adamları ortada. Bizim ulusal çıkarlarımız, halkımız, bayrağımız da yerli yerinde duruyor. Bunun üzerinde yeniden oynamak, türlü oyunlar çevirmek istiyenler gene var. Eisenhower'i başkanlığa getirdikten sonra gemilerini yürütüp, onu bir kenara itenler, bugün onun muavini olan Nixon'u yeniden başkanlığa getirmişlerdir. Peki biz ne düşünüyoruz şimdi? Üstümüzde oynanan yeni oyunları nasıl göğüsliyeceğiz? İktidar istiyen ve ulusal bağımsızlık için ikide bir ağzını açan İsmet Paşa'nın Eisenhower için düşündüklerini size hatırlatayım, üst yanını da siz kararlaştırın bundan sonra:

«— Benim zannıma göre Eisenhower Türkiye'nin kaderini iyi bilen büyük Amerikalılardandır. Hatırasını saygıyla anmayı borç bilirim.» Bayrak, ticaretin ardından mı gidiyor?

Polisçe aranan devrimci gençler konuşuyorlar

● Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nin devrimci öğrencileri ve asistanları, gerek Amerikancı Rektör Kurdaş'ın gerekse Sükan'ın yalanlarını ortaya koydular.



Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin işgali ile ilgili olarak haklarında alınan tutuklama kararını uygulamak için bütün jandarma ve Polis teşkilatının yakalamak üzere aradığı dört öğrenci ile iki asistan geçen hafta içinde yaptıkları basın toplantısında... Soldan itibaren öğrencilerden Sinan Cemgil, İrfan Uçar, Ahmet Sina, Münir Aktolga ile asistanlardan Muammer Soysal, Metin Durgut...

Üç gazeteci, Ankara'da Kızılay Genel Merkezi önüne davet olundu. Sonra iki otomobille gazeteciler, çok basamakları bulunan bir apartmana götürüldü...

Gazeteciler karşılarında, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin öğrenciler tarafından işgaliyle ilgili olarak haklarında gıyabi tevkif müzekkeresi kesildiği için polis ve jandarmanın harıl harıl aradığı öğrencilerle iki asistanı buldular...

Öğrencilerden Sinan Cemgil, İrfan Uçar, Ahmet Sina, Münir Aktolga ile asistanlardan Muammer Soysal ve Metin Durgut bir basın toplantısı tertiplemişlerdi. Toplantıya, aranan öğrencilerden Mustafa Taylan Özgür, İbrahim Seven ile Asistan Ergün Günce rahatsız oldukları için katılamamışlardı...

Ortadoğu Teknik Üniversitesi'ni jandarmanın hiyamesinde basan polis, işgal altındaki rektörlük binasında hiç kimseyi bulamamıştı. Fakat, savcılık bir takım tahminler üzerine öğrenciler hakkında tevkif talep etmişti.

Tevkif kararlarının öylesine rasgele olduğu meydandaydı ki, İrfan Uçar ile Ulaş Bardakçı, üniversitede işgal devam ederken Gaziantep'te düzenlenen bir toplantı için altına imza attıkları bir dilekçeyi valiye vermişlerdi. Aynı şekilde başka öğrenciler Diyarbakır'da idi... Fakat hepsi hakkında da tevkif kararı çıkarılmıştı...

Jandarma ve polis tarafından aranan öğrenciler üç gazeteciye şunları söylediler:

«— O.D.T.Ü. üç A.I.D. görevlisi Amerikalı ve iki Amerikan taraflısı Türkün gayretleri ile kurulmuş bir üniversitedir. Kuruluş amacı, Amerikan emperyalizmine yurdumuzda ucuz ve teknikten anlayan aracılar yetiştirmektir.

— O.D.T.Ü.'de eğitim sistemi Amerikan eğitim sistemidir. 5500 öğrencisi olan üniversitede, Amerikan baskısı olmayan bir tek kitap, ve Türkiye ile ilgili bir tek satır okutulmaz.

— Kurdaş, bu sistemi senelerdir yürüterek ve son olaylardaki tutumu ile ispatlamıştır ki, Amerikan emperyalizminin üniversitedeki somut temsilcisidir.

— Öğrenci, karşısında olduğu bu sistemi ve yöneticilerini uzun uzun eleştirmiştir.

O.D.T.Ü.'de Amerikan yapısı raylarda yürütülen eğitimin değişmesini montajcı olmayan, üretime ve Türkiyenin şartlarına dönük milli bir eğitim istemiştir. Ve görmüştür ki bu yöneticiler haklı isteklerini hiçe saymaktadırlar. O zaman, yöneticilerin üniversitede bulunmaları için bir gerekçe kalmamıştır.

Bu, kitlenin gelişmesine ayak uyduramıyan sistem ve yöneticiler karşısında, kitlenin patlamasıdır.

— İşgal kararını, polis zihniyetindeki kişilerin ısrarla belirttikleri gibi bir avuç anarşist değil, bilinçli, Anti - emperyalist 3000 O.D.T.Ü.'linin toplandığı forum almıştır.

— Forumda rektörlük binası bir Amerikan üssü olarak kabul edilmiş ve işgaline karar verilmiştir.

Bu sloganlardır ki, Amerikancı iktidarın, rektörün ve diğer kuruluş ve kişilerin yüreğini hoplatmış, olaylar halkoyuna yanlış aksettirilmiş ve hareket alçakça iftiralara hedef olmuştur. Diğer üniversitelerde de işgaller yapılmıştır, ama kimsenin kılı kıpırdamamıştır, O. D. T. Ü.'dekine.

Yönetilen iftira ve yanıltmalardan bir - kaçı şunlardır:

— Sükan, üniversitede bulduğu telsizi, geçen yıl rektörün elektrik bölümüne emir vererek, nizamiye ile nöbetçi amirliği arasında irtibat kurmak için yaptırdığını biliyordu, ama küçük polis kafası, bu gerçeği açıklamayı mahzurlu buldu.

— Üniversitenin bütün bölümlerindeki bekçi defterlerinde, polisin üniversiteyi bastığı gecenin sabahına kadar hiçbir vukuat ve tahribat olmadığı belirtilmektedir. Bekçiler idarenin bekçileridir.

Pazar sabahından itibaren üniversitede, yurtların dışında bir tek öğrenci kalmamıştır, öyleyse tahribatı kim yaptı? Bu tahribat için polise emir verenler, tabii ki gerçeği gizliyecektir.

— Halkın namus konularındaki hassasiyetini bilen sağcı gazeteler alçakça yalan ve iftira kampanyasını bu konu üzerine kurmuştur. Neden, bulduklarını iddia ettikleri kadın kilotlarının bir tanesini ortaya koyamadılar?

— Korkunç silahlardan bahsediyorlardı, basit bir iki savunma aracının dışında bir şey bulup gösterebildiler mi?

— Şimdi, yarattıkları oyuna son bir perde daha ekliyorlar, üniversitedeki devrimci öğrenci ve öğretim üyelerini harcama kampanyasını başlattılar. Ellerinde hiç bir delil olmaksızın yaptıkları bu hareket, O. D. T. Ü.'de zannettikleri gibi devrimci ve haklı sesi susturamıyacaktır.

— Çözümü onlara biz söyliyelim:

— Kurdaş, O.D.T.Ü.'de ARTIK REKTÖRLÜK YAPAMIYACAKTIR.

— Ona bağlı yöneticiler O. D. T. Ü.'de daha fazla kalamıyacaklardır.

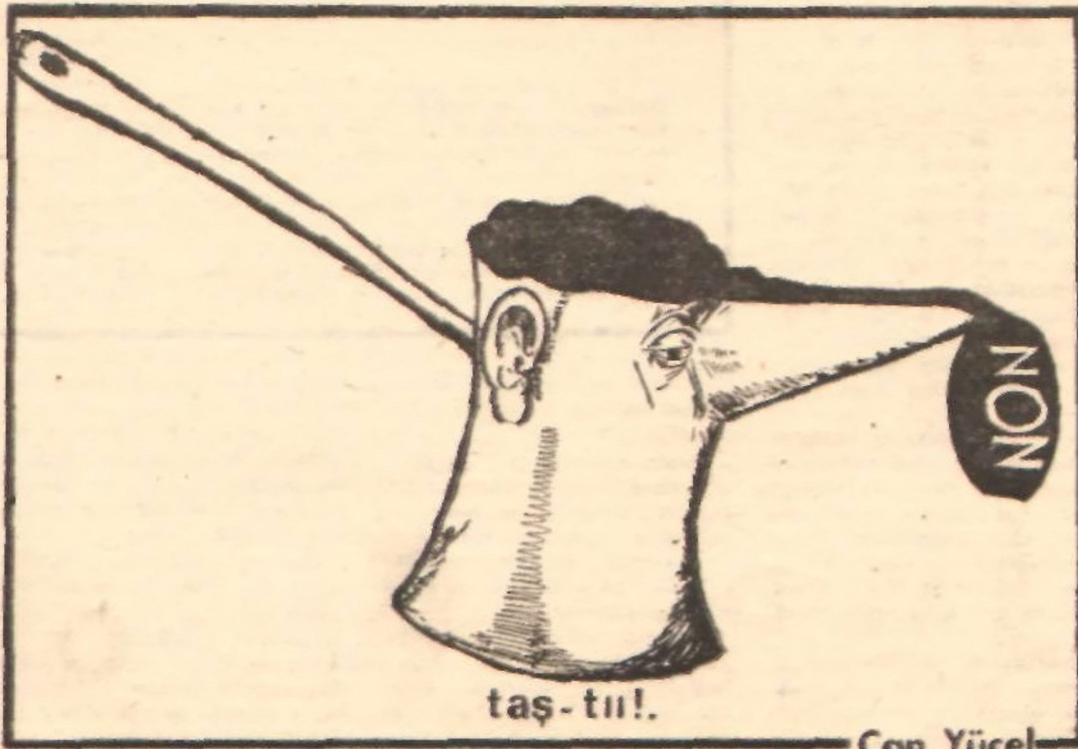
— O.D.T.Ü.'de milli olan bir eğitim sistemi kurulacaktır.

Ancak bunların gerçekleşmesi öğrenciyi tekrar sıralarına ve yeni kitaplarına döndürebilir.»

Ve öğrenciler özellikle şu noktalar üzerinde duruyorlardı:

«— İçişleri Bakanı Sükan diyor ki, Üniversitede öğrenciler büyük tahribat yapmıştır. Bu yalanın dik alâsıdır. Çünkü, baskın sabahına kadar aramızda bulunan gazeteciler, durumu görmüşlerdir. Elimizin altında bütün kapıların anahtarları varken, kalkıp kapıları kırmamızı düşünmek için deli olmak gerekir.

Kadın kilotları bulunduğu iddiasına gelince Üniversite'yi basan polislerin evlerinde de eşlerinin ve kız kardeşlerinin dolap ya da bavullarında iç çamaşırları vardır. Kız yurtlarına giren polislerin dolap ve bavullardan aldığı kilot ve iç çamaşırları ne ifade eder? Böyle bir yalanı ortaya atanlar, iddia ettikleri gibi mahkeme-i kübrada değil, bir gün gelir adil yargıçlar önünde hesap verirler. Bunun örnekleri yakın geçmişte görülmüştür ve henüz tazeliğini korumaktadır.»



Türkiye'de islam devleti hazırlığı

Türkiye'de «İslam devleti» kurmak için öteden beri çalışanların, bu amaçla kurulan «Rabitatül Âlemül İslam» (Dünya İslam Birliği) ile temas kurdukları ve bu kuruluşun hac zamanı Mekkede yapılan genel kurul toplantısına başta Diyanet İşleri Başkan yardımcısı Yaşar Tunagür ve Bugün gazetesi sahibi, hapishane kaçağı Mehmet Şevket Eygi olmak üzere birçok din görevlisinin katıldığı açıklanmıştır.

Eygi'nin bu toplantıda, **«yakında uzun zamandan beri mücadelesini yaptığımız şeriat devletini kurmak için harekete geçeceğiz»** dediği, camie gitmeyen herkesi komünistlikle itham edip hacı adaylarına **«mahallenizde ne kadar camie gitmeyen insan varsa hepsini tesbit edin. Sizlere hareket emri verildiği zaman ilk önce bu insanları öldüreceksiniz»** şeklinde konuştuğu da ifade edilmektedir.

1962 yılında Suudi Arabistan Kralı Faysal tarafından kurdurulan «Rabıtatül Â'emül İslam» teşkilatının, Suudi Arabistan petrollerini İşleten Aramco petrol şirketinden yarı resmi olarak sağladığı 500 milyon lira civarındaki bütçesinden Eyginin masraflarını karşıladığı ve ona, son model siyah bir otomobil tahsis ettiği de belirtilmektedir.

Temmuz'da Gençliği Bekliyen Görev

Osman S. AROLAT

Ferruh Doğan



BAŞ DERDİMİZ

ÜNİVERSİTELİ genç kardeşlerim, omuzdaşlarım, kavga arkadaşlarım!

Son yıl içerisinde dünyada çok önemli olaylar birbirini büyük bir süratle izledi. Kimi olaylar bir anda ekonmik dengede büyük değişiklikler meydana getirdi. Kimi olaylar siyasi dengeyi altüst etti. Fransa'da devalüasyon, De Gaulle'ün düşüşü, Çekoslovakya'ya Sovyet müdahalesi, Ortadoğu'da İsrail saldırıları, Çin - Sovyet sınır çatışmaları ve dünyanın dört bir yanını birdenbire saran Mayıs - Haziran gençlik hareketleri... Hepsi bir yılın 365 günü içerisinde ortaya çıktı.

Açıklıkla ortaya koymak gerekir ki, Türkiye'de sol hareketin liderliğini yapması gereken örgütün yöneticileri bu hızlı gelişmeye ayak uyduramadılar. Değerlendirmeleri kimi yerde eksik, kimi yerde yanlış sonuçlar getirdi. Ve giderek sol hareketi geçici bir kaosa sürükledi.

Bu dönem içerisinde gençlik hareketleri bazen eksik, bazen yanlış, ama genel çizgisiyle emekçilerle birlik olma, yandaşlık etme görevini asla unutmadan gelişti. Üniversite işgallerinden hemen sonra başlayan fabrika işgallerinde, toprak işgallerinde gençlik emekçilerin yanında yer aldı. Grevlerde, mitinglerde emekçilerle beraber oldu. Amerikan gavuruna direnmede işçilerin, köylülerin desteğine başvurdu. Böylece ülkemizde gençlik hareketleri belli bir noktaya ulaştırıldı.

EĞİTİM süreci içerisinde bir sınıf olmadıklarını bilen ve bir sınıftan yana olmaları gerektiği gerçeğini gören gençlerden büyük kısmı emekçi sınıfların yanında yer aldılar. Ama bu yer alma, gençlerin, var olan, başlatılan hareketlere katılması şeklinde oldu. Oysa bu hareketlerin sürekliliği için halkın her dönemde var olan dertlerini, sorunlarını bilmek, bunları devamlı dile getirmek, başka bir deyimle eylem yaratıcı olmak gerekirdi. Bu başarılamadı. Bunun ancak halkla sürekli bağlar kurmak, onunla birlikte yaşamakla mümkün olacağı şüphesizdir. Ne var ki, bu gerçek, geçen gençlik eylemlerinde ölçü olamamıştır.

Genç üniversiteliler bugüne kadar emekçilerin var olan eylemleri sırasında onlarla birlik olmuşlar, eylem sonunda bir bıçakla kopartılmışçasına o yöreden bağlarını kopartmışlardır. Sürekli ilişkiler henüz söz konusu dahi olmamıştır. Ancak bazı örgütler yeni yeni kendi yaptıkları eylemleri anlatan broşürleri, bildirileri, afişleri Anadolu'ya göndermeğe başlamışlardır.

Çoğunluğu büyük kentlerin merkezlerinde yaşamakta olan devrimci üniversite öğrencilerinin boş zamanlarını toprak ve sanayi işçilerinin yaşadıkları alanlara kaydırmaları, bunu bilinçle ve örgütlü olarak yapmaları, kendilerinin sürekli devrimci olmalarını sağlayacaktır. Gençler, ancak bunu başardıkları oranda gerçek devrimci eylemden söz edebilirler.

DIŞARIDAN bilinç taşınması gereken emekçi kitleler harekete geçirilerek kendi liderlerini yaratmaları sağlanabilir. Bunun yapılabilmesi, populist eğilimlerden, bize zorla kabul ettirilmek istenen burjuva toplum değerlerinden sıyrıldığımız oranda mümkün olacaktır. Ve giderek belli bir içiçelikle, bizi, burjuva toplumunun şartlanmalarından, küçük burjuva bireyciliğinden kurtaracaktır.

Öğrenciler hep kendi başlarına yapıp bütünledikleri hareketler sonunda soyutlanma, tecrit olma korkusu içindedirler. Bu korku onları kimi yerde yanlışlara, iç çekişmelere itmektedir. Yılgınlıklar, kopmalar, bu hareketleri izlemektedir.

Oysa, emekçilerle birlikte sürdürülen her eylemin sonu, yeni bir coşkunun, bir genişlemenin, bir çoğalmanın başlangıcı olmaktadır. Bir üniversite işgalinin ardından gelen suçlamalar, hiçbir zaman bir toprak işgalinden, emekçilerle birlikte yürütülen bir grevden sonra söz konusu edilememektedir.

Üniversite çevresinde yürüttüğümüz ve bir anlamda örnek olarak sunduğumuz hareket bile hakim çevreleri büyük bir telaşa düşürmektedir. İşgal olayları, yönetime katılma istekleri bizden hemen sonra yakın çevrelerdeki işçilerden, köylülerden gelmektedir. Bunun engellenmesi için egemen çevreler, bu alanlarda toplum polisi orduları kurmaktadırlar. Bütün rotatifleri doğruları yanlış gösterme, üniversiteli öğrencileri lanetleme yolunda harekete geçirmek istemektedirler. Eylem yapılan alanlara, engelleme için bütün güçlerini yığmakta, yapılan eylemleri yanlış yansıtmak için ellerindeki bütün imkanları kullanmaktadırlar.

SON yıl içerisinde köylülerle birlikte yapılan mitinglerde hakim çevreler, ellerinden geldiği oranda engelleme çabası harcamışlardır. Adam tutup saldırtmışlar, mitinglerde karşı bildiriler dağıtmışlar, gençlerin ilçelere, köylere girmesini önlemek için polis teşkilatını harekete geçirmişlerdir. Ama Gerze'de, Derby işgalinde, Akhisar'da egemen çevrelerin yalan araçları, toplum polisleri işlerliklerini yitirmişlerdir. Bir Söke mitinginin, bir Diyarbakır mitinginin yapılmasını engelleyememişlerdir. Engelleyemezler de... Öğrencilerle emekçilerin bir arada oluşları, birlikte eylem yürütmeleri zorbalıkla önlenemez.

Artık işçi çevrelerine, köylülere gidip eylemi doğrudan doğruya onların arasında, onlarla birlikte yapmanın dönemi gelmiştir.

Üniversiteli genç kardeşlerim, omuzdaşlarım, kavga arkadaşlarım.

Temmuz yakındır.

Temmuz, sizlerin üç aylık bir süre emekçi halkla birlikte eylem sürdürebileceğiniz bir dönemin başlangıcıdır.

Temmuz, pamuk tarlalarında 12 saat çalışan ırgatların, tensikatla kapı dışarı edilen işçilerin, ürünü para etmeyen köylülerin bunların nedenlerini aradığı aydır.

Ülke gerçeklerini, sömürüyü, Amerikan gavurunu, işbirlikçilerini, tefecileri ve emekçi halktan yana işlemeyen banka kredilerini, yolsuzluğu, susuzluğu, okulsuzluğu anlatmak için, kısacası sınıf bilincini vermek için devrimci öğrencilerin emekçi halkla kaynaşması gereken aydır.

ONUN için örgütlen.

Köylere ve işçi merkezlerine git! Bildiğini anlat. Bilmediğini öğren. Emekçilerle birlikte yaşa.

Küçük burjuva populizminden, bireyciliğinden, kısır tartışmalardan kurtul.

Gerçek devrimciliğe adımını at!



Yıkılan yorgun savaşçı De Gaulle'ün 3984 günü

On yılı aşkın bir süredir Fransa'nın alınyazısını elinde tutan, dünya politikasında ağırlığını duyuran General de Gaulle çapında bir devlet adamının birdenbire politika sahnesinden çekilmesi, böyle bir ihtimal varsayılmakla birlikte, bütün dünyada şok tesiri yapmıştır.

Yaşlı savaşçının fırtınalı hayatında bu tür gel - gitler eksik olmamıştır. General'in hayatı, âdeta iktidarla inzivaya çekildiği köyü Colombey - les - deux Eglises arasında bir gel-git dizisi olmuştur.

Fransız direncinin kaynağı olarak nitelenen 18 Haziran 1940 çağrısının adamı General de Gaulle, kurtuluştan sonra 16 Haziran 1946'da «partiler rejimi» diye adlandırdığı kısır parti çekişmelerini protesto amacıyla köyüne çekilmiş, yeniden iktidara dönmesi için 1958'i beklemek gerekmiştir. Fransa'da Pflimlin Hükümeti, Cezayir Savaşı'ndan ötürü ekonomik ve politik planda tam bir kargaşaya sürüklenmiş, 13 Mayıs Cezayir ayaklanması General'in iktidara gelmesini sağlamıştır. Aynı yılın 28 Eylül'ünde yapılan halk oylamasında generalin teklif ettiği yeni anayasa oyların yüzde 79.2'si ile kabul edilmiştir. Bu, beşinci cumhuriyetin doğuşudur. İki ay sonra yapılan yasama seçimlerinde generalin partisi Bourbon Sarayı'na 204 milletvekili sokmayı başarmış, 1959 başında ise General, cumhurbaşkanı olarak Elysee Sarayı'na girmiştir.

General, iktidara sağlamca yerleştikten sonra şu iki temel politik felsefenin uygulayıcısı olmuştur: İstikrar ve bağımsızlık. De Gaulle, bu dönemde Cezayir sorununun çözümüne de girişmiş, bir dizi manevradan sonra, nihayet 8 Ocak 1961 referandumuyla Cezayir'in kendi kaderini kendisinin tayin etmesini gerçekleştirmiştir.

İktidarı süresince aşırı sağın çeşitli darbe teşebbüslerini akim bırakan General de Gaulle, dış politikadaki başarılarına karşın, iç politikada, özellikle sosyal konularda başarı gösteremediği için zamanla zayıf düşmeğe başlamıştır. 196 seçimlerinde sol cephenin aday Mitterand'ın yüzde 44.80 oyun karşılık yüzde 55.19 oy alarak an- cak ikinci turda başkan seçilebil- miştir.

1968 yılı ise, generalin sosya politikasının geniş emekçi yığınla- rınca yadsınması yılı olmuş, Mayıs - Haziran'da 10 milyonu aşkın e- mekçi, greve giderek Gaullist ikti- darı perişan etmiştir.

General de Gaulle, daha sonr yapılan yasama seçimlerinde partisi- nin kazandığı büyük başarıya rağ- men, iktidarını daha da sağlamlaş- tırmak üzere bir takım reform ta- sarılarını halk oylamasına sunmuş üstelik bu oylamaya bir plebisit ni- teliği vererek, «evet»ler çoğunluğ sağlamadığı takdirde iktidardan çe- kileceğini kesinlikle açıklamıştır.

Fransa'nın kaderine 11 yıldan beri hükmeden General de Gaulle Senato'nun yetkilerinin kısıtlanmas ve yeni bölgeler sistemiyle ilgili re- form tasarılarının «evet» çoğunluğu nu sağlayamaması üzerine, sözün-

Sosyalizmsiz Dengen



BİZZAT General de Gaulle tarafından referandumdan plebisite çevrilen halk oylaması, çoğu tahminlerin doğrultusunda sonuçlanmış ve geçen pazar *yaşlı devlet adamı*, Fransız halkının çoğunluğunun hayır demesi üzerine bir kez daha ve şüphesiz bir daha dönmemek üzere köyünün yolunu tutmuştur.

Yorgun savaşçının on yılı aşkın bir süredir tek başına hükmettiği Fransa'*nın başından ayrılması, kendi ülkesinde olduğu gibi*, dünyanın bütün ülkelerinde de misli görülmemiş tepkiler yaratmıştır.

Sadece 1969'un değil, son yılların en önemli politik olaylarından biri olarak nitelendirilmesi gereken bu olayın Fransa'da ve dünyada bir dizi karmaşık gelişmelere yolaçması doğaldır. Gerçekten de General de Gaulle'ün şahsı damgasını taşıyan Fransız politikasının, hele generalin bağımsız bir dış politika izlemeye karar verdikten ve bu yolda somut adımlar attıktan sonra, dünya politikasını birinci derecede etkilediği, dostun da düşmanın da teslim etmesi gereken bir olgudur. Bu nedenle de, *General'in Fransa'nın dümenini elinden* bırakmasının, Fransa'nın iç ve dış politikasında çeşitli sarsıntılara, giderek beklenmedik değişimlere yol açması son derece mümkündür.

Dünyanın çeşitli başkentlerinde, şimdiden, bir taraftan Generalin plebisit tuzağına nasıl düştüğü üzerine yorumlar yapılırken, öbür taraftan da Fransa'nın politik konjonktüründe ne gibi değişiklikler olabileceği tartışılmaktadır.

Fransa'nın politik ağırlığını en fazla duyurduğu meselelerde ve özellikle Fransa'nın karşı çıktığı ülkelerde General de Gaulle'ün gidişi daha fazla ilgiyle izlenmektedir. Bu ülkeler, başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere, İngiltere, İsrail, giderek Atlantik Paktı'nın bendeleridir. Nitekim Atlantik dünyasının yine başta Birleşik Devletler ve onun dümensuyunda seyreden ülkeleri, bir süredir, Atlantik politikasına kök söktüren bir belalı ihtiyardan kurtuldukları için *nerelerine kına yakacaklarını* bilememektedirler.

Şimdi bir Raşomon hikâyesi sürüp gitmektedir Atlantik camiasında. Herkes kuyruk acısı ölçüsünde gayretli yorumlar yapmakta, nalıncı keseri örneğinde olduğu gibi, olayı ha babam kendi taraflarına yontmağa bakmaktadırlar.

İsrail bayram yapmakta, Mirage uçaklarının hayali içinde ellerini uğuşturmaktadır. Siyonist para babalarının referandumda «hayır»ın galebe çalması için keselerinin ağzını açtıklarını yazmaktadır gazeteler. Ünlü Rotschild'lerin İsrail - Arap savaşından bu yana Fransa'da büyük meblălar toplayarak İsrail'a gönderdikleri ve bu yönde çalışmalarını bugün bile sürdürdükleri düşünülürse ve yine bugün başkanlığa adaylığını koyduğu bildirilen Pompidou'nun Rotschild'lerin eski müdürü olduğu hatırlanırsa, siyonist para babalarının General'in Ortadoğu'da sürdürdüğü gerçekçi politikaya diş biledikleri ve bu nedenle de, De Gaulle'e çelme takmaya *pekâlâ yeltenebileceklerini kabul* etmek gerekir.



• General De Gaulle'ün düşüşünde CIA parmağı var mı, yok mu?

«Bu ne derece etkin olmuştur» küçümsemesine ise kulak vermemek lazımdır. *Bir* kere para bu tür kampanyalarda etkin bir güçtür; ikincisi, generalin alınyazısını değiştiren, büyük etkilerden çok küçük etkilerin birikimi olmuştur.

Geçenlerde bu konu ile ilgili olarak yazdığı yazıda, bir sevgili dostumuz, «İşte size CIA'nın parmağı olmayan *bir olay» diyordu generalin gidişine...*

Şüphesiz ortada planları NATO'nun kasasından çıkmış, bizzat CIA ajanlarıyla yerli işbirlikçiler tarafından gerçekleştirilmiş bir «Yunan Cuntası» örneği yok. Ama dış politikada olduğu gibi, iç ve dış ekonomik politikada Avrupa'daki Amerikan hegemonyasına *başkaldıran bir politikanın şu yada bu* şekilde bertaraf edilmesinin, Washington'un, giderek yıllardır Ortak Pazar'a kapağı atmak için çaba gösteren İngiltere'nin ekmeğine yağ sürmediğini elbette ki iddia edemeyiz. Amaca, ille de kaba ve kör parmağını gözüne bir CIA oyunu ile ulaşmak şart değildir. Hele bu ülke, Fransa gibi bir ülke olursa *o zaman mutlaka daha ince ve* dolaylı oyunlar tezgahlamak lazımdır. O halde geliniz, CIA'nın marifeti demeyelim olup bitenlere ama, Anglo - Amerikan politikasının ekonomik ve politik alanlarda bir süredir tezgahladığı oyunların da olayın etkenlerinden biri olduğunu kabul edelim.

Nitekim gerek General De Gaulle'ü bile bile ladese iten tavrının nedeni üzerine yapılan spekülasyonlar, gerekse de General'in gidişinden sonra ortaya çıkan politik ortamda umulmadık önem kazanan Pompidou, Giscard ve merkezcilerin durumu çeşitli yönlerden dikkati çekmektedir. *Öncelikle cevaplanması gereken soru,* General'in Mayıs - Haziran sosyal patlamasından sonra geldiği çizginin ne olduğudur. Bu konuda fazla ayrıntıya girmeden şöyle bir düşünce dizisi ile sürülebilir:

General de Gaulle, Mayıs - Haziran patlamasında ilk kez büyük Fransa rüyasından uyanmış ve on yıldır büyük sermayenin dümensuyunda, *emekçi kitlelerin alabildiğine zararına* sürdürdüğü sosyal politikanın ne türlü bir çıkmazda olduğunu anlamıştır. Üstelik, Mayıs - Haziran patlamasında ezici çoğunluktaki emekçi kitlelerini harekete geçirmeyi başaran ve böylece de iktidarın eşiğine gelen sol cephe, kapıda beklemektedir. O halde on yıldır bunca emekle politik ve ekonomik planda kavuşturduğu, kolonyalizm köstebeğinden kurtarıp gerçekçi ve kompleksiz bir dış politikanın uygulanmasıyla dünya ulusları arasında haklı bir prestije ve etkin bir politik ağırlığa ulaştırdığı Fransa'nın sosyal yaralarını da mutlaka sarmak zorunludur. Artık General'in tek düşüncesi budur. *İşçiler fabrikaların* kârlarına katılmalıdır. Oysa solcu Gaullist'lerin lideri ve General'in mutemed adamı Rene Capitant'ın (*) baş-



FRANSA'YA 11 YIL HÜKMEDEN İHTİYAR
— Artık başka kuvvetler ağır basıyor —

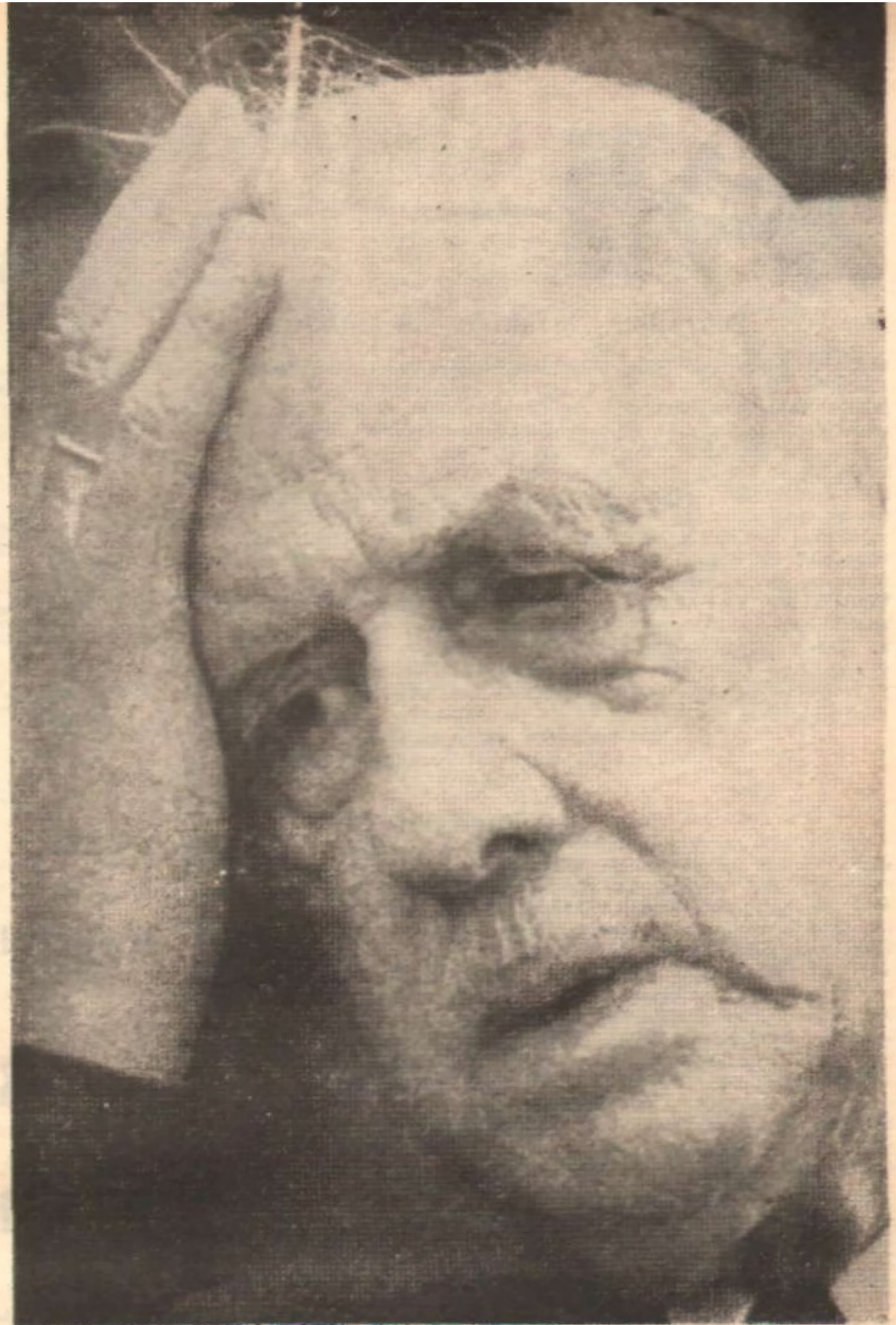
durarak 27 Nisan'ı 28 Nisan'a ağlayan gece cumhurbaşkanlığın-dan istifa etmiştir.

Bir plebisit niteliğinde yaptırdı-ğı reform tasarıları referandumunda General de Gaulle, soldan sağa çeşit-li ve son derece karmaşık bir yelpa-zenin ağır basmasıyla «Hayır» ceva-bını almış, General'in bütün prestiji-ni ortaya koymasına rağmen yüzde 47 evet oyuna karşılık yüzde 53 oranında oyla tasarılar redde-dilmiştir.

Couve de Murville'in haziranda yapılması öngörülen başkanlık se-çimlerine kadar işleri yürütmek üze-re, işbaşında kaldığı Senato Baş-kanı Alain Poher'in ise anayasa u-yarınca «geçici başkan» olarak gö-reve çağrıldığı Fransa'da, bugün sağdan sola uzanan çeşitli parti ve formasyonlar, hummalı bir çalışma içindedirler.

Eski Başbakan Pompidou, bek-lenildiği gibi, Gaullist UDR partisi-nin cumhurbaşkanı adayı olarak or-taya çıkmıştır. Pompidou'yu eski Marsilya Belediye Başkanı ve Sos-yalist Partisi'nin sağ kanat liderle-rinden Gaston Deferre'in adaylığı iz-lemiştir. Sol cephe ise, Komünist Partisi ve öteki cumhuriyetçi kuru-luşların katılmasıyla Birliğin saptan-ması yolunda çaba göstermektedir. Bu arada, geçici cumhurbaşkanı Ala-in Poher'in de merkezcilerin adayı olarak ortaya çıkması söz konusu-dur. Geçen halk oylamasında şartlı «evet» diyen eski Maliye Bakanı Giscard d'Estaing'in, Pompidou'nun adaylığı karşısında takınacağı tu-tum henüz kesinlikle bilinmemekte-dir. Ayrıca, yine merkezci çevreler-de Dördüncü Cumhuriyet'in maliye bakanlarından Antoine Pinay'in a-daylığından da söz edilmektedir.

Sol cephede Mitterand'ın adaylı-ğı konusunda çaba harcanmaktadır. Genel kanı, şimdiden başlayan baş-kanlık mücadelesinin, çoğunluğun pamuk ipliğine bağlı olduğu düşünü-lürse, son derece ince hesaplara da-yanacağı, dolayısıyla da çok çetin geçeceği merkezindedir. Bu açıdan bakıldığında Fransa son derece ö-nemli olaylara gebe görünmektedir.



in iflası

savunucusu olduğu işçilerin kâra ka-tılmasını öngören Vallon Planı, yıl-lar yılı tekelci büyük sermayenin ada-mı Pompidou tarafından hasıraltı e-dilmiştir. General kararını vermiştir: Azı vermektense, bütünü riske eden büyük sermayeyi dinlemeyecektir. A-zı verecek, bütünü kurtaracaktır. Çünkü General'in büyük Fransa'sı, Sol'un Fransa'sı değildir. Pompidou gidecek, Capitant da, partisipasyon (katılma) da gelecektir. Ve General, gerekirse büyük oynayacaktır. Ona göre bu ne sağ ve ne de sol bir yol değildir. General'in ortaya attığı yol, «Üçüncü Yol»dur.



• Asıl kavga De Gaulle'ün «Üçüncü Yol» politikası üzerindedir.

De Gaulle'ün bütün riskleri göze alarak referandumu plebisite çevirme-sinin ve Sol'un dışında «hayır» kam-panyasına canla başla sarılan çeşitli çıkar gruplarının General'e karşı çık-masının gerçek nedeni, ne Senato'nun yetkilerinin kısılması, ne de Yeni Bölgeler Sistemi'dir. Bunların dolaylı etkenler olduklarını kabul etmekle bir-likte, biz asıl savaşın «Üçüncü Yol» üzerine yapıldığı kanısındayız.

Tekelci büyük sermaye ve hizme-tindeki çeşitli politik formasyonlar ve bunların dolaylı bir biçimde de olsa dayandığı anglo - amerikan çevreleri (Federal Almanya'yı dışarıda tutmu-yoruz), sol cephenin iktidarın eşiğine geldiği bir dönemde, son bir irdeleme-de emekçi yığınlarını uyutmayı, dola-yısıyla burjuvazinin devletin dümeninde kalmasını amaçlayan Üçüncü Yol'la teh-likeyi bertaraf edemeyeceği düşünce-sindedir. Bu düşüncenin uygula-yıcısı, tekelci büyük sermayenin gü-venilir adamı Pompidou'dur. General'-in eski bendesi, bu konudaki sabırsız-lığını Cenevre ve İtalya'da verdiği ta-lihsiz demeçlerle belirtmiş, hattâ bu yüzden de General'den hatırı sayılır bir zılgıt yemişti. Ama Pompidou o gün bugün boş durmamış, «Gözlerim gözlerinde, evet diyeceğim» uyutma-casına rağmen, Atlantik'çi merkezci-lerle kumpas kurarak el altından sol oylara katılıp General'i dize getirecek oyların seferber edilmesi yönünde ça-balarını eksik etmemiştir. Bu konuda General'in çevresindeki bürokrat oli-garşinin yanlış tahminlerle «yorgun savaşçı»yı uyuttukları da ileri sürüle-bilir. Gerçekten de Paris Match'ta re-ferandum öncesi yazdığı bir yazıda Tourneaux, İçişleri Bakanlığı'nın Ge-neral'e yüzde 52'den yüzde 58'e uza-nan bir çoğunluğu garantilediklerini öne sürmektedir. Bu olgunun, belki de bile bile iadesin cevaplandırılması güç nedenine, az da olsa, ışık tutacak ni-telikte olduğu kanısındayız.

Kısacası şu: Tekelci büyük ser-maye, Mayıs-Haziran olayları sırasın-da kapıya dayandığını gördüğü Sol'a yaşlı generalin biraz da duygusal «Üçüncü Yol»u ile karşı çıkamayaca-ğını farketmiştir. Mayıs - Haziran o-laylarında dirayet gösteren, üstelik tekelci büyük sermayenin güvenilir a-damı olan Pompidou, Sol'a karşı sap-tanacak mücadeleyi daha da etkin bir biçimde yürütecek niteliktedir. Önce De Gaulle gitmelidir; sonra Pompi-dou'nun adaylığının desteklenmesi ko-nusunda merkezcilerle, aralarında ge-niş fikir ayrılıkları bulunmasına rağ-men Giscard'çılarla nasıl olsa bir or-tak çizgi bulunacaktır. Hattâ gerekir-se, pek marifetmiş gibi ısrarla «ihti-rassız adam» diye tanıtılmak istenen Poher'in geçici başkanlığı bile göze alınabilecektir.

Şüphesiz General'in yenilgisinin en önde gelen etkeni, nüvesini ezici bir çoğunlukla Komünist Partisi'nin teşkil ettiği sol cephenin yarattığı or-tam olmuştur. Tekelci büyük sermaye-yi bu denli ürküten de, esasen Sol cep-henin Mayıs - Haziran olaylarıyla u-laştığı son derece etkin ve ürkütücü düzeydir.

Ama Sağ'ın kendi iç çelişkileri i-çinde bocaladığı bir sırada Sol cep-henin durumu nedir? Sol cephe potan-siyel olarak bugün elinde tuttuğu gü-cü gereği gibi kullanabilecek, büyük sermayenin uygulamağa hazırlandığı yeni stratejiye karşı çıkmayı başara-bilecek midir?

Sağcı takımın aralarındaki büyük çelişkilere rağmen «ölüm kalım savaşı» sloganı altında her türlü aracı sefer-ber ederek hummalı bir çalışmaya gir-mesine karşın, başta komünistler ol-mak üzere, bazı cumhuriyetçi kuru-luşların «Birlik» çağrısı dışında, sol cepheye şimdilik bu tür bir şans ta-nımak için vakit erkendir. Hatırlarda olduğu üzere, sosyalist partisi, Gene-ral'e karşı Mitterand'ın sol cephenin ortak adayı olarak ortaya atılmasın-da oldukça kaypak davranmış, fakat sonunda Birlik çizgisine gelerek olum-lu bir adım atmıştı. Oysa Sosyalist Partisi, 1968 Aralığında Puteaux'da yaptığı büyük kongrede, Waldeck Rochet'nin deyişiyle bir adım daha ge-ri atmış, Fransız Komünist Partisi'nin Çekoslovak olaylarındaki durumu bel-li iken, Çekoslovak Olayları'nı bahane ederek birlikte hareket umutlarını ha-sıraltı edici nitelikte karar almıştır.



• Fransa için kurtuluşun tek yolu ancak sosyalizmdir.

Şimdi gerek Guy Mollet'nin yeni-den kaypak demeçler vermesi — ki Mollet'nin demeci Türk basınına ek-sik aktarılmış, dolayısıyla yanlış de-ğerlendirmelere yol açmıştır—, öte-den beri sağcılığıyla ün yapan ve sol birliği her fırsatta köstekleyen Mar-silya'nın eski sosyalist belediye başka-nının aceleyle başkanlığa adaylığını koyması ve bu konuda kongreden des-tek istemeye karar vermesi, sosya-listlerin 1925'ten bu yana izledikleri kaypak politikaya bir yenisini daha katmaya hazırlandıklarını göstermek-tedir.

Bununla birlikte, sol cephede, yi-ne Rochet'nin deyişiyle, «Böl ve hük-met» ilkesinin başarıyla kullanılması-na rağmen, olayların şaşmaz deneyin-de günden güne bilenen, uyanan, mil-yonlarca Fransız emekçisinin, büyük sermayenin can korkusuna düştüğü bir sırada, şu yada bu biçimde birliği ergeç sağlayacağına inanıyoruz.

Tekelci büyük sermaye ve büyük burjuvazi, General de Gaulle gibi u-luslararası prestijin zirvesindeki bü-yük bir devlet adamının on yıllık sü-rekli ve dengeli iktidarında bile sos-yal yaraları sarmakta acz göstermiş-tir. Fransa'nın artık indifa halinde bulunan sosyal bunalımlarını, herhal-de şimdi bunca ekonomik kriz, bunca politik dengesizlik perpektifleri içinde iktidara heveslenen, üstelik ihtirassız, silik, Atlantik bendesi, büyük serma-ye hizmetlisi politikacılar giderecek değillerdir. Eşyanın tabiatına aykırı-dır bu. Fransa için tek kurtuluş yolu, dünyanın tüm ulusları için olduğu gi-bi, sosyalizmdir. Bütün mesele sol cep-henin ortak bir programda ve adayda birleşmeyi başarmasındadır.

De Gaulle'ün düşüşü, sosyalizm'siz bağımsızlık politikasının iflasını tescil etmiştir. Şimdi tek umut sol'dadır.

General güle güle...
Sosyalizm hoş geldin!...

(*) Adalet Bakanlığı görevini deruhte eden Capitant'ın General'-in gidişinden sonra Pompidou teh-likesini sezinleyerek istifa etmesi düşündürücüdür. Pompidou herhal-de General'in politikasına sadık solcu Gaullist'lerle de hesaplaşmak zorunda kalacaktır.

Hüseyin BAŞ



Topraksız ve fakiriz, ne yapalım?

● Bizler, Almanlı Bucağı'nın merkez köyü olan Kayadibi köylüleriyiz. Köy halkımız fakir, perişan ve topraksızdır. Köyümüzün yakınında Kuyucak, Keller mevkiinde 40 bin dönüm mera ve hazine arazisi toprak ağalarının elindedir. Halen de işletilmektedir. 1945 yılından beri ilgililere başvurduğumuz halde hiçbir sonuç alamadık. Çaresiz kaldık. Şimdi ne yapalım? Bizler gibi topraksız köylüler İzmir ve Aydın'da ağaların ve hazinenin toprağına el koyuyor, toprak reformunun yapılması için mitingler ve yürüyüşler yapıyorlar. Bizler ne yapalım? En doğal hakkımızı istiyoruz. Bizler de yurttaşız, fakat aç ve perişanız. Bu yolda gerekeni yapacağız. SORUYORUZ NE YAPALIM? Sesleniyoruz: Bütün ilgililer, milletvekilleri, aydınlar, gençler, devrimci örgütler ve bizden yana olan yurttaşlar. NE YAPALIM? Yolumuza ve davamıza ışık tutması için değerli görüşlerinizi ve tekliflerinizi bekliyoruz. Sizlere danışıyoruz. Ya süründürün, ya güldürün. NE YAPALIM?

RIZA ŞAHİN VE ARKADAŞLARI
(Kayadibi Köyü — Yerköy / Yozgat)

İşçi Partisi'ne Sesleniş

● Kurulduğu günden bu yana aydın ve emekçi kitlelerinin artmakta olan sevgi ve desteğini kazanan TİP'in kendi içindeki ideolojik yahut kişisel olarak adlandırılabilecek çekişmeler, burada yaşayan beni ve benim gibi düşünen arkadaşları üzmektedir. Seçimlere az bir sürenin kaldığı bir dönemde TİP'in kendi içindeki bu gibi fikir çatışmalarını - hiç olmazsa, seçimlere kadar olan sürede - bir tarafa bırakarak, teşkilatının dağınık kısımlarını düzene koyup, mümkün olabilecek en kuvvetli bir tesirde seçim öncesi tanıtma çabasına girmesini arzu ediyoruz. TİP içindeki bu çekişmeyi meydana getiren grupların, bu hareketin en fazla egemen sınıflar ve bu sınıflar tarafından bilinçli olarak cahil bırakılmış halk sınıflarının oylarına güvenen büyüklü küçüklü burjuva partileri yararına işleyeceğini bilmeleri lazımdır. Dileğimiz yurt dışından gelen bu sesi İşçi Partisi ileri gelenlerinin duyabilmesidir.

EROL SEVER — Öğrenci
(Viyana — Avusturya)

Amerikan Emperyalizmi ve C.H.P.

● ANT'ın son sayılarında haklı olarak CHP'ye yöneltilen hücumlar tamamen doğrudur. Ben 1960'dan önce CHP'nin Göksunda ilçe sekreterliğini yaptım. CHP hiçbir zaman samimi değildir. Her zaman esen rüzgara karşı yelken açan bir partidir. Şimdi de sosyalizmi yozlaştırmak için ortanın solu sloganını ortaya atarak devrimci güçleri parçalamak, mevcut sömürü düzenini muhafaza etmek için başvurmadığı taktik kalmamıştır. AP'nin hüviyeti bellidir, ipliği pazara dökülmüştür, açıktan açığa emperyalizme kucak açmakta, bir avuç vurguncu güruhunu tutmaktadır. Ama Türkiye'de soygun düzeninin ayakta kalmasını temin eden CHP'dir. Türkiye'de bir CHP hegemonyası vardır. Kolalı batı taklitçisi sözümona münevverler, CHP saflarında yer almışlardır. Bu kapıkulu kolalı güruh, köylüye daima hor bakmıştır. Karakolların falaka dayağı CHP'nin bir mirasıdır. Türk halkı, aslında sosyalist felsefeyi kabul eden bir halktır. Öyle olduğu için CHP hiçbir zaman seçimle iktidara gelemeyecektir. Halkımız AP'nin de CHP'nin de aynı olduğunu anlasın, AP sittin sene iktidara seçimle gelemeyecektir.

DURDU ZIBA
(TİP Göksun İlçe Sekreteri)

Devrimci TÖS Üyelerine Selam

● ANT'ın 121. sayısında yayınlanan devrimci TÖS üyelerinin bildirisini destekler, sorumluluk ödevi yüklenen arkadaşlarımızın pisliklerden, ihanetlerden ve hırslardan yılmamasını dilerim.

RECEP KARAOĞLU
(TÖS'çü)

Kongre Haberleri

MTO GENEL SEKRETERİ ve MUAVİNİ KONGRE HAZIRLIKLARINI İNCELEMEK ÜZERE İSTANBUL'A GELDİLER



Milletlerarası Ticaret Odası Genel Sekreteri Walter Hill Ankara'ya giderek Ticaret Bakanı Ahmet Türkel ile görüşmüş ve Opera binasının kongre sırasında tamamlanacağına dair kesin söz almıştır. Resimde soldan sağa doğru: Behçet Osmanağaoğlu, Sırrı Enver Batur, Ticaret Bakanı Ahmet Türkel, İnci Pirinççioğlu ve Walter Hill görülüyor.



Milletlerarası Ticaret Odası Genel Sekreteri ve muavini Ankara'da görüştükleri yetkililere kongre hazırlıklarından çok memnun kaldıklarını bildirdiler. Resimde soldan sağa doğru: Namık Kemal Şentürk, Behçet Osmanağaoğlu, Walter Hill, Sırrı Enver Batur, Lucien Duchesne ve Rahmi Koç görülüyor

MİLLETLERARASI TİCARET ODASI XXII. KONGRESİ
İSTANBUL 31 MAYIS – 7 HAZİRAN 1969

KAPİTALİSTLER KONGRESİ İÇİN BÜLTEN
— İktidarın kültüre değil, kapitalizme hizmetinin belgesi —

Kapitalistler Kültür Sarayı'nda toplanıyor

İktidar, kapitalistlere nasıl garanti verdi?

KÜLTÜR düşmanlığı müseccel AP iktidarının birdenbire «kültürsever» kesilip İstanbul'daki Kültür Sarayı'nı alelacele açmasının ardındaki oyunu daha önceki sayılarımızda okurlarımıza açıklamıştık. 85 milyon liraya 22 yılda tamamlanan Kültür Sarayı'nın böyle alelacele açılmasının nedeni, 31 Mayıs - 7 Haziran tarihleri arasında İstanbul'da 2.000 kapitalistin iştirakiyle toplanacak olan Uluslararası Ticaret Odaları Kongresi'ne lüks bir toplantı salonu sağlamaktır.

Bu gerçeği ortaya koyduğumuz halde, günlük gazeteler, parababalarının ilanlarını kesmelerinden endişe duydukları için olacak, susmayı tercih etmişler, Kültür Sarayı'nın açılışını bir kültür hareketi çerçevesi içinde yansıtmışlardır.

Geçen hafta elimize geçen bir belge, Kültür Sarayı'nın açılışındaki çirkin oyunu bizzat tertipçilerinin ağzından inkar kabul etmez şekilde tescil etmektedir.

Bu belge, Milletlerarası Ticaret Odası Türkiye Milli Komitesi 1969 İstanbul Kongre Bürosu tarafından yayınlanan 31.3.1969 tarih ve 10 sayılı «Kongre Haberleri Bülteni»dir.

Kongre Bürosu Müdürü İnci Pirinççioğlu tarafından hazırlanan bültende manşet haber olarak Milletlerarası Ticaret Odaları Genel Sekreteri ve Muavini'nin kongre hazırlıklarını incelemek üzere İstanbul'a geldikleri bildirilerek şöyle denilmektedir:



«Milletlerarası Ticaret Odası Genel Sekreteri Walter Hill ve muavini Lucien Duchense, 31 Mayıs - 7 Haziran tarihleri arasında İstanbulda yapılacak olan Milletlerarası Ticaret Odası Kongresi'nin hazırlık çalışmalarını incelemek üzere Türkiye'ye gelmişlerdir.

«İstanbul'da Milletlerarası Ticaret Odası Türkiye Milli Komitesi Kongre Bürosu'ndan kongre çalışmaları hakkında izahat alan Genel Sekreter ve Muavini, daha sonra Ankara'ya giderek Ticaret Bakanı Ahmet Türkel, Odalar Birliği Başkanı Sırrı Enver Batur ve diğer ilgililerle görüşerek kongre hazırlıklarını gözden geçirmişlerdir.

«Milletlerarası Ticaret Odası Genel Sekreteri Walter Hill, Ticaret Bakanı ile yaptığı görüşmeden sonra şöyle demiştir:

«— İstanbul'daki Kongre hazırlıklarını yakından takip ettim. Kültür Sarayı'nı gezdim. İcra Komitesi ve Kongre Bürosunun çalışmalarını memnuniyetle karşıladım. Kültür Sara-



Kültür Sarayı'nı kapitalistler için açtıranlardan biri, Odalar Birliği Başkanı Sırrı Enver Batur



BEHÇET OSMANAĞAOĞLU — Kapitalistleri ağırlayacak —



Kapitalistleri memnun etmek için seferber olan Ticaret Bakanı Ahmet Türkel

yı'nın gecikmesi beni üzmüştü, ama Ticaret Bakanı ve Odalar Birligi başkanlarının verdiği teminattan sonra Kültür Sarayı'nda rahat bir kongre yapabileceğinizden emin olarak Türkiye'den ayrılıyorum. Ayrıca, yine Kongre Bürosu ve Hanımlar Komitesi'nin çalışmaları ile hazırlanan Hanımlar Programının da kongreye ayrı bir renk katacağından eminim.»

Bültenin birinci sayfasında organizatör kapitalistlerin Türkiye'de yaptıkları hazırlık temaslarıyla ilgili fotoğraflar da yer almakta. Kongre Bürosu Müdürü İnci Pirinççioğlu'nun da göründüğü bir fotoğrafın lejandında ise şöyle denilmektedir:

«Milletlerarası Ticaret Odası Sekreteri Walter Hill, Ankara'ya giderek Ticaret Bakanı Ahmet Türkel ile görüşmüş ve Opera binasının kongre sırasında tamamlanacağına dair kesin söz almıştır.»

Bültenin, bizim iktidar ricalinin kapitalistlere hizmetini belgeleyen kısmı ise ikinci sayfada yer almaktadır.

«Kongre Bürosu yetkilileri **Başkan'ı ziyaret etti»** başlığı altındaki haber şöyledir:

«Kongre Bürosu Müdürü Ankara'ya giderek Başbakan Sayın Süleyman Demirel ile görüşmüş ve Kültür Merkezi'nde, Kongre sırasında kendilerine gerekli salon ve odalar hakkında izahat vermiştir.

«Daha sonra Kültür Sarayı'nda incelemeler yapmak üzere gelen Bayındırlık Bakanı Orhan Alp, kongre ilgililerine kongre sırasında Kültür Sarayı'nda gereken her türlü yardımın yapılacağına dair teminat vermişler, Milli Eğitim Bakanı Sayın İlhami Ertem de, kongre toplantı yeriyle ilgilenmişlerdir.»

İşte, İstanbul Kültür Sarayı'nın böyle alelacele açılmasının gerçek yüzü...

Daha önceki sayılarımızda **da** açıkladığımız gibi İstanbul Kültür Sarayı'nda 31 Mayıs - 7 Haziran tarihleri arasında bir araya gelecek olan 2 bin kapitalist, birbirleriyle alışverişi artırmak, büyük tröstlerin geri bıraktırılmış ülkeleri daha fazla sömürmesini sağlamak, yeni tedbirler tartışıp karara bağlayacaklardır. Türkiye'nin daha fazla sömürülmesi için gerekli kararlar, bizim işbirlikçi ve besleme kapitalistlerin iştiraki ve onların dümensuyundaki iktidarın da desteğiyle Türk halkının nafakasından kesilerek 86 milyon liraya mal edilen Kültür Sarayı'nda alınacaktır.

Kongre Bürosu'nun bülteninde, ayrıca 2000 kapitalisti ağırlama programı da yer almaktadır.

1 Haziran akşamı Odalar Birliği Başkanı Sırrı Enver Batur tarafından yabancı ağababalarına Hilton Oteli balo salonunda bir akşam yemeği verilecektir. 2 Haziran günü Demirel Kültür Sarayı fuayesinde bir resepsiyon verecek, Maksim Salonu'nda da kapitalistlerin hanımlarına Türkiye hakkında özel program sunulacaktır. Aynı gece Tarabya Oteli'nde Ticaret Bakanı Ahmet Türkel kapitalistlere bir akşam yemeği verecektir.

3 Haziran sabahı kapitalistlerin hanımları Kapalı Çarşı'da alışveriş yapacaklar, aynı akşam Dolmahbahçe Sarayı'nda Cumhurbaşkanı Sunay kapitalistlere bir resepsiyon verecektir.

Büyük şenlik 4 Haziran akşamı olacak, bizim yerli kapitalistler, yabancı ortaklarını gruplar halinde evlerinde ağırlayacaklardır. İşbirlikçi kapitalistlerimiz bu heyecan verici akşamın hazırlıklarına şimdiden başlamış olup, ağababalarının gönüllerini hoş etmek için ellerinden gelen bütün gayretleri göstermektedirler.

5 Haziran öğle üzeri Hilton Oteli balo salonu ve şadırvanında kapitalistlerin Hanımlar Komitesi Başkanı Beyhan Eczacıbaşı hanımlar için öğle yemeği ve defile verecek, aynı gece Kültür Sarayı'nda kapitalistler şerefine Ankara Devlet Operası'nın hazırladığı «Türk Sanat Gecesi» ve folklor gösterileri yapılacaktır. İşin dikkate değer yanı, Kültür Sarayı'nın açılışında yerli bir gösteri düzenleyip Aida ile yetinenlerin, yabancı kapitalistler söz konusu olunca bir Türk Sanat Gecesi ve folklor gösterisi tezgahlamak imkanını bulmalarıdır.

Kapitalistler 6 Haziran günü Adaya, 7 Haziran günü de Boğaziçi'ne birer vapur gezisi yapacaklar ve geri bıraktırılmış ülkeleri sömürmek için yaptıkları çalışmaların yorgunluğunu gidermeye çalışacaklardır.

86 milyon liralık Kültür Sarayı'nın gerçek sahibi olan Türk halkı, kendi binasında kendisine karşı tezgahlanan bu toplantıyı ibretle izlemeli, devrimci güçler, işbirlikçi iktidarlara ve besleme burjuvaziye rağmen, Türkiye'nin sömürülmesine göz yummayacaklarını yerli yabancı bütün kapitalistyerli - yabancı bütün kapitalistlere gerektiği şekilde göstermelidirler.

ALFABE

Bilmiyoruz şu hepimizin okuduğu ilk kitap üzerinde hiç düşündünüz mü? Küçük çocukların hoşuna gideceği ve okunması kolay olduğu için bu alfabenin okutulduğunu düşünmek fazla iyimserlik olur.

Alfabe **eğer okutuluyor ve değiştirilmiyorsa bilelim ki egemen çevrelerin isteğine uygun düşünceler taşıdığındandır.**

Alfabenin ne denli özel mülkiyetçi ve bireyci fikirler taşıdığını örnekler üzerinde görelim.

«— Ay ay kuzu

....

— Onu BANA al ana.
— Anne BANA top al.
— Suna al SANA top.
— Kaya BANA taş bul.
— Al SANA beş tane taş.
— Anne BANA ip bul.
— Al SANA ip, Suna.
— Anne BANA bebek yap.
— Peki Suna... İşte SANA bebek, al, oyna.
— Anne, BANA iki tane elma at.
— Peki Kaya...
— İşte SANA iki tane elma. Al ye.
— BANA yok mu anne?
— İşte SANA iki tane Suna.
— Şu SEPETİM, şu da kilom.
— Manav al SANA para.
— İşte bir ip, bir de top. Gül ipi sen al, topu da BEN.
— Yok eşim ip SENİN olsun. Topu bana ver.»

İşte size okuduğunuz alfabenin hiç düşünmediğiniz bir yönü. Körpecik kafalara yerleştirdiği sen - ben, sana - bana kavgası.

«— İşte bir ip, ***bir de top. Gül ipi*** **SEN al, topu da BEN.**

— Yok eşim, ip SENİN olsun, topu BANA ver. «bölümünün doğrusu şöyle olabilirdi.

«— İşte bir ip, bir de top. İp bizim, top bizim, oyun bizim, neşe bizim...»

Ne gariptir ki biz önce küçüklere senin - benim kavgasını resmi öğrenim kurumlarında öğretir, sonra da ip ve topu paylaşmıyan çocukları: «Susun beraberce oynayın,» diye azarlamak yönüne gideriz.

Öte yandan alfabe Türkiye toplumunun gerçeklerinden uzaktır ve çocukları apayrı bir dünyada yetiştirmek durumundadır.

Örneğin ilk okul çocuklarının yüzde 90'ından fazlasının babası bal alamazken alfabede:

«— Bana bal al.
— Al Atay bu bal.
— Yaşa baba yaşa.» yazmaktadır.

İnsanın bu bölümü şöyle yazası geliyor.

«Çocuk - Baba bal al.
Baba - Al alabilirsen bal.
Balın kilosu otuz lira.
Babanın yevmiyesi on lira.»

İhtimal bir raslantıdır; fakat alfabenin 9. sayfasındaki

«Uyu, uyu.
Yat uyu.» sözleri eğemen sınıfın isteğini dile getirmektedir. Eğemen sınıfın milleti uyutma ve sömürme çabasını hatırlayınca bu sözler şu şekilde biçimleniyor.

«Uyu, uyu.
Yat uyu. Ömür boyu uyu.
Sakın uyanma
Ücretine zam isteme.»

Evet, işte alfabenin durumu. Biz bu eleştiriyi yapmakla alfabenin her yönüyle düşünülerek kasıtlı hazırlanmış bir kitap olduğunu söylemekten çok şunu belirlemek istiyoruz.

Alfabe uzun uzun düşünülmesi ve ondan sonra hazırlanması gereken bir kitaptır. Aslında çok daha yoz özlemleri çocuğa aşılıyan nice kitap vardır. Biz bunları bu arada saymıyoruz. Fakat şunu be- ***lirtelim ki eğemen sınıf çocukları üzerin-*** **de hassasiyetle durmakta ve çocuğun eğemen sınıfın çıkarlarına ve de özlemlerine uygun bilgilenmesini sağlamağa çalışmaktadır.**

Bu düzende çocuk kitaplarının kötü tesirlerinden çocuklarımızı korumak onlara doğru bilinci vermek imkansız gibidir.

Harun KARADENİZ





Amerika için «uzmanlar komandosu» kuran Nixon, ve bir numaralı komando Nelson Rockefeller

Pentagon ile CIA arasındaki çekişme büyüyor

Amerika, Uzmanlar Komandosu kurdu!

BIRLEŞİK Amerika, Latin Amerika'nın kendisine başağrısı veren konularını Amerikan çıkarlarına uygun şekilde halledecek bir «Uzmanlar Komandosu» kurmuştur.

Doğrudan doğruya Beyaz Saray'a bağlı olan bu komandonun birinci misyonu Peru Hükümeti'nin International Petroleum Co.'yi (Standard Oil'in bir kolu) devletleştirmesine karşı savaşmaktır.

Uzmanlar komandosunda yer alan önemli isim, ünlü petrol imparatoru ve halen New York Valisi Nelson Rockefeller'dir. 1956 yılında zamanın cumhurbaşkanı Eisehower ile yardımcısı Nixon'a geri bıraktırılmış ülkeleri sömürme yolunda direktifler veren (Bak: ANT. Sayı 122) Rockefeller, bu defa Nixon doğrudan doğruya Cumhurbaşkanı olunca, «Uzmanlar Komandosu»nun başına geçmiştir. Bilindiği gibi, Rockefeller'in servetinin büyük kısmı, Peru Hükümeti'nin kendi toprakları içindeki kolunu devletleştirmek istediği Standard Oil'den gelmektedir.

Bu nedenledir ki, Washington Post, Rockefeller'in uzmanlar komandosunda yer almasını protesto etmiş, New York Valisi'nin Latin Amerikalılar indindeki prestijinin hiç de parlak olmadığını bildirmiştir.

Uzmanlar Komandosu'nun ikinci adamı Charles Meyer'dir. Interaméricaines İlişkiler Bakanlık Müsteşarı olan Meyer, aynı zamanda Güney Amerika memleketlerine bir ahtapot gibi kollarını salmış olan United Fruit monopolünün de müdürlerinden biridir. Latin ülkelerinin kanlarını emen United Fruit, bilindiği gibi, 1954'te Guatemala'da Jacobo Arbenz'in ilerici rejimini kana bulayan monopoldür.

Uzmanlar Komandosu'nun üçüncü adamı John Irwin, Peru ile olan kavgaya hal çaresi bulmak için ABD Cumhurbaşkanı'nın şahsi temsilcisi olarak görevlendirilmiştir. Gene Amerikan basınına göre, meslekten hukukçu olan Irwin, Panama Kanalı hakkındaki anlaşma tasarısının hukuki yönünü hazırlamış olan adamdır. Bu anlaşma tasarısı Panama'nın öylesine canına okuyacaktı ki, Panama kamuoyunun da baskısıyla Panama Parlamentosu bu anlaşma metnini reddetmek zorunda kalmıştır.

İşte böylesine sabıkalı kişilerden kurulu Nixon'ın «Uzmanlar Komandosu», önümüzdeki günlerde Latin Amerika'nın başına yeni belalar açmak üzere çalışmaktadır.

Nixon yönetiminin, bu uzmanlar komandosu çalışmalarını sadece Latin Amerika için başlattığı da sanılmamalıdır. Dünyanın dört bir yanında çıkarları bulunan Amerika, diğer geri bıraktırılmış ülkeler ve herhalde Türkiye'yi de dikensiz gül bahçesi haline getirmek üzere bir başka «Uzmanlar Komandosu» çalıştırmaktadır yada çok yakında çalıştırmağa başlayacaktır.

Amerikan emperyalizmi ile ilgili olarak yine Amerikan basınına yansıyan bir diğer önemli haber de, CIA ile Pentagon arasındaki iç çekişmenin gizlenemeyecek kadar şiddetli bir hal almış olmasıdır.

Washington Evening News Gazetesi, bu konuda son olarak şu haberi vermiştir: **«Pentagon'un Latin Amerika'daki 43 daimi misyonu bir dolandırıcılık, zengin olma, karaborsa yapma yatağıdır. Her pentagon misyonunun özel uçakları vardır. Bunlar hiçbir gümrük kontrolüne** tabi tutulmazlar. Sigara, içki, **çeşitli kıymetli eşya ele geçirirler, gümrük resmi vermeden...**

Bir ara Amerika'nın Brezilya Büyükelçisi John Tuthill, masrafları kısmak için, Brezilya'daki Amerikan askeri misyonuna ait özel uçakların sayısını azaltmak istemişti. O zaman subaylar, büyükelçiye PX mağazasının kaldırılmasını söylemişlerdir.»

Latin Amerika(daki Amerikan askeri misyonlarının kirli çamaşırları neden birden basına dökülmüştür? Cevap basit. çok basit... Bu haberleri basına veren CIA'dır.

CIA ile askeri kuvvetlerin emniyet servisleri arasındaki çekişme çok eski hikaye! Pentagon'un rakibi olan CIA'cılar, askeri misyonda görevli olanların emniyet ve haber alma bakımından hemen hiçbir işe yaramadıklarını, zahmet edip o memleketin dilini bile öğrenmediklerini ileri sürmektedir.

«Washington Evening Post»'ta yazan bir Amerikalı diplomat, **«Bu nedenledir ki, askeri misyonlar, o memleket hakkında bilgi edinme konusunda hiçbir işe yaramamaktadırlar. En iyisi onların görevini elçiliğe bağlı özel ataşelere aktarmaktır. Hem büyük masrafları azaltmış olacağız, hem de daha verimli iş göreceğiz»** demektedir.

Yani, Pentagon'un karaborsacıları gitsin, CIA'nınkiler gelsin!

● Amerika'da mikrop savaşı hazırlığı

Amerikan emperyalizminin «mikrop savaşı» hazırlıklarına hız verdiği Amerikan senatörlerinden Fulbright tarafından açıklanmıştır.

Fulbright'ın bildirdiğine göre, Amerikanın askeri cephaneliklerinde, nükleer silahlar kadar güçlü ve keşfedilmesi daha güç olan gaz, bakteri ve virüsler depo edilmektedir.

Amerika şimdiye kadar Vietnam'da zehirsiz zayıflatıcı gazlar ve ormanları yapraksızlaştırmak için kimyevi maddeler kullanmıştır. Bu maddelerin insanların hayat sahasını darlaştırıcı insanlık dışı silahlar



olduğu, ANT'ın önceki sayılarında açıklanmış bulunuyordu. Bu silahların NATO tarafından Avrupa ve Ortadoğu'da kullanılmak üzere istif edildiği de ayrıca öğrenilmiştir.

Fulbright'ın sorusu üzerine Pentagon, 1969 yılında biyolojik silahlar için 350 milyon dolar sarfedileceğini bildirmiş ve bunların savunma amacıyla kullanılacağını ileri sürmüştür. Bununla birlikte, Senatör Fulbright, bu silahlara gerçekten ihtiyaç olup olmadığını tesbit etmek üzere geniş bir tahkikata başlamıştır.

● Güney Vietnam'da polis terörü

İngiltere'nin The Times gazetesinin bildirdiğine göre Saygonda Amerikan maşası Güney Vietnam Siyasi Polisi siviller, aydınlar arasında kitle halinde tutuklamalara hız vermiştir.

En son olarak 26 doktor, yazar, yayın evi sahipleri ve aydınlar, Vietkongla işbirliği etmekten, hücreler kurmaktan sanık hapise gönderilmişlerdir.

Saygon Siyasi Polisi ikinci müdürü Binbaşı Nguyen Mau, büyük bir basın konferansı hazırlatmış, tutuklananların evlerinde bulunduğunu ileri sürdüğü silahları, cephaneleri gazetecilere göstermiştir.

Bu arada, Güney Vietnam Başkanına karşı hazırlanmış suikast ile ilgili bir film gazetecilere gösterilmiştir. Bir Alman gazetecisinin öğrendiğine göre, bu basın konferansının davetiyeleri, tutuklanmalardan 2 hafta önce bastırılmıştır. Saygon polisi gözdağı verme şekillerinin hepsine başvurmaya hazır anlaşılan. Ama işte Vietkong'da korku yok ki...

● Alman Komünist Partisi Kongresi

1956'da Batı Alman Komünist Partisi KPD illegal ilan edildiğinden bu yana, ilk defa

Che'yi öldürten köpek geberdi

Amerikan emperyalizmi'nin Latin Amerika'daki sadık köpeklerinden Bolivya Cumhurbaşkanı Barrientos, geçen hafta Koçabamba yakınlarında geçirdiği bir helikopter kazası sonunda ölmüştür. 1964 kasımında bir askeri darbe ile Victor Pareztersoro'yu devirerek iktidara gelmiş olan Rene Barrientos'un gebermesinden sonra Bolivya'da Amerikan köpekliği görevini, başbakan yardımcısı Adolfo Siles Salinas üstlenmiştir. Bilindiği gibi, 1968 yılında Bolivya'da Latin halklarının kurtuluşu için Amerikan emperyalizmine karşı gerilla savaşı organize eden büyük devrimci Ernesto Che Guevara, Barrientos'un Amerikalı danışmanlar yönetimindeki kuvvetleri tarafından tuzağa düşürülerek kalleşçe öldürülmüş bulunuyordu. Barrientos Che'yi öldürttükten sonra ölüsünden dahi korktuğu için cesedini yaktırarak yoketmiş, daha sonra ele geçirdiği gerilla günlüğünü açık artırmaya çıkartarak çıkar sağlamak yolunu tutmuştu Ne var ki, Ernesto Che Guevara'nın öldürülmesi Bolivya halkının mücadele azmini öldüreceğine, daha da körüklemiş, Che'yi «aziz» ilan eden Bolivya köylüleri İnti gibi Che'nin silah arkadaşları etrafında toplanmağa başlamıştır. Barrientos helikopter kazasında ölmese bile, Che'nin tutuşturduğu bağımsızlık meşalesini ellerinde taşıyan Bolivya'lı gerillacılar ergeç kendisini başaşağı ederek köpek gibi geberteceklerdi. Barrientos'un ölümünden sonra Bolivya'da gerilla harekatının daha da kuvvetlenmesi beklenmektedir.

1000 kadar delegenin katılmasıyle, Batı Almanya yeni Komünist Partisi DKP, birinci kongresini Essen şehrinde yapmıştır.

Geçen eylül ayında kurulmuş olan DKP'nin 22.0000 kayıtlı üyesi vardır. Parti Başkanı, 59 yaşındaki Herr Kurt Machman (eski KPD üyesi), Nazi devrinde, Auschwitz dahil olmak üzere 7 temerküz kampında süründürülmüştür.

DKP'nin kongresine 18 (Batı ve Doğu memleketleri) Komünist Partisinden delegeler gelmiştir. Herr Bachman Kongreyi açış nutkunda, partisinin Federal Almanyadaki bütün politik güçlerle, bilhassa Sosyal Demokratlarla, sendikalarla birlikte çalışmaya hazır olduğunu söylemiştir.

Gene konuşmasında Herr Bachman, Sovyetlerin Çekoslovak olaylarındaki hareketini onadığını ve partisinin pro — Sovyet bir hat izlediğini belirtmiştir. Ve Sovyet - Çin çatışmasında da Çin aleyhtarı bir tavır takınmıştır.

• New York'ta Ruslara musallat olan hırsızlar

Sovyetlerin sendika gazetesi Trud'da çıkan bir habere göre Newyork, Birleşmiş milletlerde görevli Sovyet misyonunun üyeleri ikide bir «hırsızların» saldırısına uğramaktadır. Geçen sene Rusların oturduğu apartımân dairelerinde 22 hırsızlık vakası olmuş, 3 otomobil çalınmış, daha pek çok arabanın lastikleri yırtılmış, parçalanmış, 2 Rus gece dövülmüş ve 7 Rus'un da ceplerinden para v.s. çalınmıştır. Aradan tek ay geçmemektedir ki, bir Sovyet diplomatı, gazetecisi yahut uzmanı, hırsızların, yankesicilerin yahut da sokak serserilerinin saldırısına uğramasın. Hırsızlık olaylarının çoğunda kapıların kilitleri kırılmamış, anahtarla açılmıştır. Bütün bu olaylar adeta planlı bir şekilde yer almaktadır.

Amerikalılar da bu iddiaları yalanlıyamamakta, özür olarak şu istatistikleri vermektedirler: «Newyork şehrinde her ay 15.000 hırsızlık vakası olur. Biz Rusların oturduğu apartımanın önünde daimi olarak bir polis bulunduruyoruz. Rusların şikâyeti fevkaladeliği olmıyan bir şikayet. Alelade gündelik olaylardan Newyork'da böyle şeyler!..»



BARRİENTOS

Yunanistan'da faşistlerin işkencesi

Michele RAY



Faşist cuntanın yaptırdığı işkence sonunda karnındaki çocuğunu kaybeden devrimci Yunan kadını Natacha Tzirka.

Benim gibi gazeteciyseniz, hemen mimlenip ardınıza polis düşmesin istiyorsanız, en iyi çare, Yunanistan'a acentaların düzenlediği turist guruplarıyla gireceksiniz. O zaman işte, kılavuz kitaplarında sözü edilen «Demokrasinin Beşiği» Yunanistan'la (Diktatörlük mü? Şaka mı ediyorsunuz? Havaalanında bavullarımızı bile aramadılar, canım) Yunanistanıyla Yunanlıların Yunanistanı, gerçek Yunanistan, yani dinlenen telefonların, gizlice aranan evlerin, açılan mektupların, karakuşi tutuklanmaların, alıkonmaların, ortadan kaybolmaların, işkencelerin Yunanistanı arasındaki karşıtlık büsbütün çarpıcı hale geliyor.

Nataşa Tzirka — Kızlığındaki soyadı Meptika — 26 yaşında. Geçende, 17 Mart'ta evinde buluştuk. Halâ kendini toplıyamamıştı, başından geçenleri anlatırken, tutamıyor kendini, ağlıyordu; ben de dayanamadım, iki keresinde «keselim mülâkatı,» diyecek oldum; «Olmaz» dedi, «devam edeceğiz!» Devam ettik biz de... Şunları anlattı:

Adımı da yazın, resmimi de basın, farketmez benim için hiç! İster konuşayım, ister susayım, diledikleri zaman, yeniden başlıyacak o fasıl nasılsa... Belki de benim için, sade benim için değil, bütün Yunanlılar için tek savunma çaresi konuşmak, haykırmak, hiç değilse burda ne olup bittiğini dünyaya duyurmak.

Bütün Yunanlılar için olduğu gibi, benim için de herşey 21 Nisan, 1967'de başladı. Ama bundan 6 ay sonraydı ancak, 28 Eylül'de, sabah, saat 3 sularında, 10 polis evimizi bastı. Fırladık yataktan, kocam picamayla, ben gecelikle, ortalığı taraşladılar, biz de seyre baktık. «Zulanız nerde?» diye bağıra, çağıra çekmeceleri yere çalıyorlar, her yanı didik didik ediyorlardı. Sonunda, Vassilikos'un bir kitabının arasında iki beyannâme buldular, aynı tarihli.

Bağırmağa başladılar: Beyannâme ha! Giyinin, bakalım! Çabuk! Gelin bizlen! diye ulumağa başladılar. — Kocamın bir ilgisi yok, dedim ben. Bu sabah döndü yolculuktan. Beyannâmeleri dün, evin önünde buldum, aldım. Lâf anlatmak ne mümkün! Bizim orda anlat bu masalı da, görelim seni! dediler. Sırtımıza bir şeyler geçirmemize güç belâ razı ettik, sürüklediler bizi dışarı, ayrı ayrı arabalara tıktılar. Ancak 7 ay sonra görebildim kocamı. Yanıma alabildiğim tek belge, 4 aylık gebe olduğuma dair doktordan aldığım rapordu.

İlkin mahalli karakola, sonra, ikindiliyin, Bonbonlinas'daki Emniyet Müdürlüğüne götürdüler. Sorgu başladı: adım, ailem, mesleğim, mazim... filân... Dosyalarında bana dair bilgi yoktu, fişli değildim. Gine de sorular gitgide sertleşti.

Bu kâğıtları kim verdi sana? Söyle, itiraf et! Arkadaşlarının adını söylemezsen, kendini yok bil!.

Ben, ne diyeyim başka, durmadan, Kâğıtları sokakta buldum, diye karşılık veriyordum. Onlar da diretiyorlardı, dördü birden etrafımda; gözlerimde kimbilir kaç yüz mumluk ışık; sille tokat, küfrün bini bir para... Bittim, mahvoldum. Derken, akşam 9'a doğru, içlerinden biri, Anlaşıldı, dedi, konuşmıyacak bu, taraçaya çıkaralım!

Taraçaya mı? İçime su serpildi. Taraçada değil, mahzende işkence ederler, dedim kendi kendime. O zamandan bu yana, taraçanın ünü Emniyetin kalın duvarlarını aştı ve cellatların adı cümle alemce bilinir oldu. Benim cellatlarım — Sonradan öğrendim adlarını — Mallios, Babalis ve Spasvos'du. Aslında dört kişiydiler, ama dördüncüsü Georgiadas, iyi adamı rolü oynuyordu. Öbürleri arada bir yanımdan uzaklaştıkça, nazikçe eğiliyor üstüme, İtiraf etmezsen, öldürecek seni bunlar! diye mırıldanıyordu kulağıma.

Çocuğuma Oldu Olan

Beni bir kalasa bağladılar, ve sırayla Mallios, Babalis, Spasvos tabanlarıma sopayla vurmağa başladılar. «Dikkat edin, gebeyim!» diye bağırayım, haykırayım diye yırtındım, ama ağzıma paçavralar tıkamışlardı. Duyuyordum, 20... 30... diye sayı sayıyorlardı.

Dayağı kestiklerinde, ağzımdan paçavraları çıkarıp üstüme eğiliyorlar: İtiraf et! İtiraf et! diye haykırıyorlardı. Ben de Sokakta buldum... Sokakta buldum, diye mırıldanıyordum.

Dayak aralıklarında, bağları çözüp, kollarıma asılıyorlar, taraçanın çevresinde koşturmağa çalışıyorlardı, ayaklarımın üstüne basamadığım için dizlerimin üzerinde sürünüyordum yerde. Arada da parmaklıklardan başaşağı sarkıtıp, İtiraf et, yoksa aşağıyı boylıyacaksın! diye gözdağı veriyorlardı.

Haykırıyordum ben de. O zaman paçavraları tıkıyorlar ağzıma, dayak faslı yeniden başlıyordu.

Sonunda, gün ağarmağa başladığında, tekmeliyerek merdivenlerden aşağı avluya kadar yuvarladılar beni. Dar, toprak zeminli bir hücreye kapadılar, ayaklarımı zor uzatabiliyordum. Işık yoktu. Demir kapının aralığı da kapalıydı.

Bir kaç gün sonra bir sabah, Çocuğum düşüyor. Çocuğum düşüyor! diye haykırmağa başladım. Üniformalı beş polis «Ne istiyorsun?» diye geldi. Kanı görünce korkup kaçtılar. Bir saat kadar sonra, hastabakıcılar göründü. Cankurtaranla Alexandra Hastanesine götürüp uyduruk bir isimle yatırdılar beni.

Doktor yanıma gelince, kollarına sarıldım: Yanlış adla kaydettirdiler beni. Benim adım Nataşa Izirka. Çocuğum düşüyor, doktor! diye yalvarmağa başladım. Doktor: Burda emniyettesiniz. Merak etmeyin! Çocuğunuzu henüz kaybetmiş değilsiniz, diye karşılık verdi.

Hastanede 7 gün kaldım, o süre boyunca üniformalı bir polis yanımdan ayrılmadı. Dördüncü gün kürtaj için ameliyat masasına yatırdılar. Doktor çocuğumu kurtaramamıştı.

15 mi 16 Kasım mıydı, bilemiyorum, cezaevine götürdüler. Bir kaç gün sonra, babam geldi. Onu görünce, Çocuğumu öldürdüler! diye bağırmağa başladım. Çıldırdığımı sanmış, bana İngilizce: (*) Are you all right with your mind Natacha? diye sordu.

1 Aralıkta kocamla birlikte yargılandım. Tutuklanmamızdan beri ilk karşılaşmamızdı. Çocuğumuzun ölüm haberini verdim. Deli gibi oldu. Onu 4 yıla, beni de 1.5 yıla mahkûm ettiler.

Kıral Constantin'in 1967 Aralığında Roma'ya kaçışından sonra, Papadopoulos, yabancı ülkelerde iyi izlenim yaratmak için bazı mahpusları salmağa karar verdi. 228 sayılı yasa gereğince, beni 4 Nisan, kocamı da 8 Nisan, 1968'de, 7 aylık mahpusluktan sonra, serbest bıraktılar. Ama bizi salmadan önce «Göz altında tutulacağımızı, ve en ufak kuşku üzerine yeniden içeri alınacağımızı» bildirmeği boşlamadılar.

24 Eylül'de anayasa referandumundan beş gün önce beni yeniden tutukladılar. Aynı hücreyi boyladım, aynı işkenceden geçtim. Referandum arifesinde, Yarın ayağına denk al! diyerek saldılar.

Tutuklanmadan önce bir otomobil ithalâtçısının yanında çalışıyordum. Yazıhanesinde çalışan yüz kişi vardı en azından. Polisler patronu bulup Komünist olduğumu, bana yol vermesi gerektiğini söylemişler. Hapisten çıkınca çağırttı. Nataşa, dedi, biliyorum iyi kızsın sen, ama ben ne yapayım, yol vermek zorundayım sana. Yoksa senin yerine beni atacaklar hapse.

İnsan Hakları Komisyonunun temsilcileri işkence görenlerle görüşmek üzre Atina'ya geldiydi. Ben de vardım ellerindeki listede. Geçen 23 Şubatta Emniyet'e çağırdılar, çağırdılar ama, komisyon soruşturmasının iki gün önce sona erdiğini bildirmek için... Bir de, Her ihtimale karşı söylüyoruz sana, komisyon üyeleriyle görüşecek olursan, dilini tut, yoksa karışmayız! dediler. Sonra komisyondan ses, seda çıkmadı. Benim bildiğim kadarı cezaevlerinde komisyona tanıklık etmeğe hazır yüzlerce kişi var, hiçbiri komisyon soruşturmasına çağrılmadı.

Bütün bunları size anlatıyorum diye, beni öyle cesur filân sanmayın. Ödüm kopuyor. Yeniden başlarsa işkence, bu sefer sağ çıkmam

Le Nouvel Observateur'den
Çeviren: Can YÜCEL

* Aklın başında mı, Nataşa?



Halk, Sanat, Politika

Yaşar KEMAL

Uzun yıllar önce Veysel anlatmış, demişti ki: **«Bir zamanlar Sivasa sazımla inemez olmuştum. Bir polis, bir candarma sazımı görmesin, hemen elimden alıyorlar, doğru fırına atıyorlardı. Bir zamanlar Sivasa saz dayandıramaz olmuştum..»**

O zamanlar Sivasta niçin Aşık Veyselin sazını alırlar da yakarlardı? Şükrü Kayanın Dahiliye Vekilliği sıralarındaymış. Ahmet Kutsi Tecer de tam bu sıralar Sivasta öğretmenmiş. Bir gün Veysel ona gelmiş. Tecer: **«Hani sazın?»** diye sormuş. Veysel de başına gelenleri anlatmış.

Ahmet Kutsi Tecer Valiye gitmiş:

«Vali Bey,» demiş, **«bugün polisler Aşık Veyselin sazını elinden almışlar, fırınlamışlar. Doğru mu bu?»**

Vali:

«Doğru,» demiş.

Tecer:

«Neden?»

Vali:

«Saz çalmak gericiliktir. Saz gerici bir müzik aletidir. Dahiliye Vekâletinden öyle emir aldık.»

Tecer, Valiye sazın öyle bir şey olmadığını dili döndüğünce anlatmaya çalışmış olmamış.. Anan yahşi baban yahşi... Kutsi Tecer gelmiş Ankaraya, sazın gericilik olmadığını anlatmak için akla karayı seçmiş ama, anlatmış sonunda. Halk şairlerinin sazları da fırınlanmaktan kurtulmuş...

Memleketimizde şimdilerde Şükrü Kaya benzeri sosyalistler de vardır. Örneğin bazı kişilerin kilim, çorap meraklarıyla alay ederler. Çok gördüm, çok duydum. Halk şiirine gerici şiir, ilkel şiir gözüyle bakarlar. Halk müziğinden nefretle, küçümsemeyle söz ederler. Bu düşüncelerini, duygularını da marifetmiş gibi yazarlar, söylerler. Üstelik de sosyalistliği elden bırakmazlar. Birinci sosyalist onlar, birinci yazar onlar, kahır çekmişler onlar... Bütün bunlar doğru... Hiç bir diyeceğimiz yok... Değerli adamlar... Ama bu halka tepeden bakmak neden? Bunun sosyalistlikle, büyüklükle bağdaştığı yer neresi? Veysel'in sazı gibi, halkın kilimi, türküsü, destanı, şiiri, hikayesi, halkın Nasrettin hocası... Niçin? Sosyalist ilericilikle halkın sanatının geriliciliği, arasındaki ilişki, bir yanlış anlama değil mi?

Bir emek, bir süre işi... Bir zenci heykelinin doğuşumu... (Zenci heykelinin büyüklüğünü, güzelliğini Picasso söylüyor... Dahası var mı? İlerici sosyalistlerimiz Picasso fetvayı bastıktan sonra ne derler acaba?) Binlerce yıl önce bir zenci bir heykel yapar... Eğri büğrüdür bu heykel... Götürür bir ağaç kovuğundaki tapınağına koyar... Zenci büyücüleri yıllar yılı, binlerce, yüzbinlerce heykel yapıp ağaç kovuğundaki tapınağa koyarlar... Tapınak ağaç kovuğundan zamanla çıkar, bir saz kulübe olur. Saz kulübe ehram olur, ve heykel Ebülhevl olur... Böyle olmasa bile, ilk zencinin yapıp ağaç kovuğu tapınağa koyduğu heykelcik binlerce elden geçe geçe güzelleşir, soylulaşır... Bir tek zenci heykelini böylelikle, on binlerce yıl boyunca milyonlarca usta el yapar... Her el biraz daha, biraz daha güzelleştirir aynı zenci heykelini... On bin yıl önceki eğri büğrü zenci heykeli daha sonraları bir başeser olur çıkan... İnsan emeği çoğalır, büyür, insan ellerinin hüneri güzelleşir, incelir, ilerler... Uzun yıllar sonra çırak, ustasından daha ustadır... Picasso Picasso oluncaya kadar on bin tane ustası varsa, son zenci heykelini yapan ustanın milyonlarca ustası vardır. Picasso resmindeki alınteri, göz nurunun yüzbinlerce misli göz nuru, alınteri harcanmıştır bir zenci heykeline... İlk eğri büğrü zenci heykeli bile bir kişinin, bir ustanın salt işi değildir. İçinde yaşadığı toplumun ustaya verdiğidir... Toplumun yüzde yüz isteğidir ilk heykel bile... Bileşik bir ustalıktır. Heykeli yapan sadece eli hünerli büyücüdür. Picasso'nun büyüklüğü bir başka yerden de gelir. Onun bir ustası, belki birinci Michel Angelo ise, ikinci ustası zenci heykelcidir. Zenci heykelini anlamayan sanatçı Picasso olamazdı. Yirminci yüzyılın sanatçısı olamazdı...

Kilim nakışlarının da adı vardır... Her nakışın bir adı var-

yeni yayınlar

EKİM DERSLERİ, Leon Troçki, Ser Yayınları — Sovyet Devrimi'nin ünlü liderlerinden Troçki'nin bu eseri, Lenin'in ölümünden sonra Zinofyef - Kamenef - Stalin üçlüsünden kendisine yöneltilen suçlamaları cevaplamak üzere yazılmıştır. 1917 yılına ait söylev ve makalelerini bir araya getiren bir kitaba önsöz olmak üzere yazdığı bu eserde Troçki, eğer «hain» sıfatına layık bir kimse varsa, onun kendisi değil, Zinofyef ve Kamenef olduğunu ispatlamak amacı gütmektedir. Kitap, aynızamanda, genel anlamda devrimlerin, özellikle de Rus Devrimi'nin eleştirisel incelemesini de yapmaktadır.

100 SORUDA EKONOMİ EL KİTABI, Prof. Sadun Aren, Gerçek Yayınevi — 27 Mayıs Devrimi'nden sonra ekonomik sorunların ön plana geçmesiyle ekonomi öğrenimi görmemiş kişiler için çok önemli bir ihtiyaç belirmişti. Ekonomik tartışmaları, ekonomik yayınları izleyebilmek için gerekli temel bilgileri verecek bir ekonomi kitabı, Değerli bilim adamımızın bu kitabı bu ihtiyacı karşıladığı gibi, okurlara, Türkiye gerçeklerini kavramak imkanını da sağlamaktadır.

31 MART İSYANI, Ecvet Güresin, Habora Kitabevi — Yakın tarihimizin önemli dönüm noktalarından biri olan 31 Mart Olayı üzerine bugüne dek çeşitli yorumlar yapılmıştır. 31 Mart, 1908 aksiyonunun karşılığı mıdır?

dır... Kurt izi, zincir, kazayağı, selâm, leyleğin gözü, boynu bükük dal .. Bütün bu nakışlar bir zamanlar, belki bin yıl öncesi adlarına benziyorlardı. Şimdi ne turna katarları turna katarlarına, ne kurt izi kurt izine benziyor... İlk nakış mutlaka turna katarıydı. Uzaktan yakından bir zenzerliği vardı. Sonra soyutlaştı nakış oldu. Turna katarı katarlığından çıktı, kurt izi kurt izi olmaktan... Turna katarı mavi bir dizi oldu... Kurt izi dört yana uzamış bir yeşil mühür... İlk kilim doğduğundan bu yana bir tek nakış üstünde binlerce binlerce, milyonlarca hünerli el çalışmıştır... Milyonlarca milyonlarca hünerli el bir kilimi on binlerce yıldan bu yana dokumuş, nakışlamış, renklendirmiş, güzelleşlarca usta el binlerce yıldanu tirmiştir... Bir kilimi milyonlarca usta el binlerce yılda bu güzel hale getirmiştir... Bu kilimi kim dokudu? Kaç yılda? Milyonlarca el, on bin yılda...



İşte bu sonsuz güzellik ondandır... Bir kaya parçası gibi, bir dağ gibi oturmuş, insanlığın karşısına... Hani sosyalistlerimizin ilericilik adına küçümsedikleri, hor gördükleri ter kokulu köylü çorapları da öyle... Türküler de, sesler de öyle... Her ses, her beyit şiir binlerce yıl su altında düzelmiş çakıltaşları gibi halkın dilinde, sesinde yunmuştur...

Bugün bilinçli olarak bir Haçaturyan müziğini, halk türkülerinden örüyorsa, onun ustası Bach kadar da bir halk türkücüsü ise sebebi sağlam bir temeldir. Salt bomboş bir halk hayranlığı değildir. Prokofyef öyleyse... Hattâ Beethoven müziğini halk müziğiyle birlikte örmek çabasını yüreğinin başında duymuşsa... bunun sebebi vardır... İnsanoğlu temelsiz hiçbir şey yapamıyor. Başını büyük birikime, her an yaratana vurmadan büyük iş yapamıyor... Halka vurmadan... Eğer Picasso'nun ustalarından birisi de bizim Sivaslı kilimci, kök boyacı Hatçe Anaysa buna şaşmamalı... Yirminci yüzyılda halkın büyük birikimine başvurmadan sanat yapılamaz. Hiç olmazsa zenci ustanın çırağı, Hatçe Ananın çırağı Picassoya başvurmadan...

Halkı karşısına alanlara, onu, onun sanat ürünlerini karşılarına alanlara sosyalist değillerdir demiyorum. Onlar da sosyalisttirler. Onlar da kendilerince bir kavga veriyorlardır. Ama biz onlardan değiliz. Ne halkı, ne de halkın sanatını onlar gibi anlamıyoruz. Halk bizim için bir süs değildir. Sanatı da öyle.

Bir aydın topluluğu, namuslu, güzel, yiğit, aslan gibi de sosyalist her birisi... Bunlar sosyalist düzeni kurmağa çalışıyorlar... Ama halksız, ama kendilerine... Ne halka inanıyorlar, ne de ona güveniyorlar... Halk ne bilir, diyorlar... Halk ne anlar, halk cahildir, diyorlar. Onlara sosyalizmi de kırbaçla öğretmeli... Kırbaç sözünü ağızlarına almıyorlar ama dediklerini de başka türlü değerlendiremezsin... Sen sosyalizmi kur, halk arkadan gelsin, ardında da eli sopalı bir çoban... Olmaz değil, olur... Ama biz onlardan değiliz...

En büyük, en güzel yaratıcı halktır... Ters yollara gittiği, aldatıldığı da olmuştur. Çağımızın yoksulluğu, iğrençliği, çirkinliği çoğunlukla onun yüzündendir... Kanını yüzyıllardan bu yana boş yere de akıtmıştır. Çağlardır da güdülüyor... Ama Vietnam mucizesini de yaratan halktır. Halktan başka kim durabilirdi taşı toprağı eriten Amerikan bombalarının altında... Halkın bir kısmı yozlaşmaz, yabancılaşmaz değil, yozlaşır, yabancılaşır... Ama halk toptan yaratıcı gücünü, öbür bölükler gibi, yitirmez. Halk toptan yabancılaşamaz, yozlaşamaz... O sağlıklı, yaratıcılığı sürüp gider...

Sosyalist kavga yeryüzünde uzun yıllardır sürüp geliyor... Kavgada insanoğlunun bir çok deneyleri oldu... Bu deneylerden birisi de halksız sosyalist düzenin kurulamayacağıdır... Sosyalist düzeni halkla birlikte kurmaktan başka çıkar yol yok... İnsanoğlunun en güzel, en sağlam deneylerinden birisi de bu...

Şimdi de sosyalizm adına Veyselin sazını fırınla, zencinin o canım heykelini kır, Hatçe Ananın kilimini parçala, kök boyasını dök... Bununla çok şeyi becerebilirsin belki, ama sosyalizmi hiç, hiç beceremezsin..

Yaratan ki doğadır, yaratan ki halktır. Bu iki güce sırtını çevirirsen sen bu köyü bu akıllan zor şeneldirsin...

Sosyalistin işi halk kötüdür, cahildir, o hiç bir şeyi beceremez kötülükten başka demek değildir. Halkı derinlemesine araştırmak, onu anlamağa çalışmaktır... Doğanın gizleri üstüne nasıl araştırmalar yapıyor, hergün ondan yeni bir şeyler öğreniyorsak, halkı da öyle araştırıp ondan da öğrenmeliyiz. Halk cahil, halk işe yaramaz, halk kötü demek çok kolay. Doğa kötü, zalim, işe yaramaz dese de insanoğlu bir yana atsaydı, eline ne geçerdi? Atomun gizini çözmek doğaya inandır, güvendir... Onun sonsuz yaratıcılığından faydalanmaktır...

Ama az gelişmiş öykünücü aydınların kümelendiği bir memlekette halk gerçeğine varabilmek doğa gerçeğine varmak kadar zordur.

Bir de başka bir şey daha var. Yirminci yüzyılda artık halk bir yanda, aydın dedikleri bir insan bölüğü bir yanda yaşayamaz. Artık her şey içiçe... Aydın artık halk denizinde bir ada değildir. Deniz adayı aldı..

Hele insansanız, hele sosyalistseniz halktan başka çare yok... Halk doğru yürümek... Halka varıp, onunla birlikte varacağımız yere varmak. Elbette aydının, bilim adamının halkın bilmediği bir takım birikimi, bir takım deneyi var. Onları halka açmak... Bunu yaparken de halkın sonsuz yaratıcılığından yararlanmak...

Evelemeyelim gevelemeyelim, deve kuşu kovalamayalım sayın baylar... Hele bunu sosyalizm adına, halk adına hiç yapmayalım. Oyunumuzu daha az aydınlıkta oynasak daha az rezil oluruz sayın baylar...

Halka tepeden bakmak, kentsoyluyu daha incelmiş sanmak, o, cahil, hem de çoğunlukla ahmak kentsoyluların işi... Kentsoylu, oldum olası, halkın yaratıcılığının üstüne konmuş, kendini adam olmuş, incelmiş sanmış, öyle konurundan yanına varılmamış... Şimdi de bütün alanlarda yaratıcılığı sör-ürülen halkla, kentsoylular arasında büyük savaş başlamış... Kentsoylularla halk, halkın adamları, dostları karşı karşıya.

Köroğlunun, candan serden geçen gelsin dediği...

Halkın sadece İttihad ve Terakki iktidarını devirmek için giriştiği bir ayaklanma mıdır? Yoksa düpedüz bir gericilik hareketi midir? İsyanı kim tertiplemiş, kimler yürütmüştür? Ecvet Güresin, çok yanlı bu olayın bütün nedenlerini araştırmakta, bugünkü gerici hareketlerin 31 Mart'la benzerliklerini ve tehlikelerini de tesbit etmektedir.

1917'DEN BU YANA SOVYET EKONOMİSİNİN GELİŞİMİ, Maurice Dobb — İngilizce'den Metin Aktan'ın türkçeleştirdiği bu kitapta tanınmış iktisatçı Dobb, çağımızın sorunları bakımından Sovyet ekonomisinin gelişimi üzerinde araştırmaların önemini belirttikten sonra Birinci Dünya Savaşı öncesi dönemde Rus ekonomisinin durumunu inceleyerek Ekim 1917'yi değerlendirmekte, daha sonra kronolojik olarak Savaş komünizmi dönemini, yeni ekonomi politikasına geçişi, 1923 buhranını, sanayileşme ve tarım sorunlarını belgesel olarak ortaya koymaktadır. Kitapta planlama sistemi, sendikalar, ücretler ve çalışma şartları da geniş şekilde incelenmektedir.

KADIN, Simone de Beauvoir, Payel Yayınevi — Bertan Onaran'ın türkçeleştirdiği bu kitabında ünlü yazar, «kadının toplumsal yerini, kişiliğini, ekonomik ve cinsel kurtuluşu için başvurduğu yolları ve gerçek kurtuluş yolunu bilimsel kanıtlarla, her okurun rahatlıkla yaklaşabileceği akıcı bir deyişle anlatmaktadır.



Bâbıâli'de lotarya ve fiyat kavgası

haftanın karikatürü



ZAFER VEYA HİÇ

(Cumhuriyet, 1.5.1969)

UZUN süreden beri büyük sermayenin çirkin oyunlarına sahne olan Bâbıâli, geçen hafta gazete fiyatlarında yapılan değişikliklerle büyük bir çalkantı geçirmiştir.

Gazete fiyatlarının artması, bu yolda uzun süreden beri hazırlıklar yapıldığını bilenler için büyük sürpriz olmamış, ancak gazete okurlarının bütçelerinde günlük gazetelere ayrılan paranın birdenbire iki misline çıkması büyük okuyucu kitlelerini tedirgin etmiştir.

Doğrusunu söylemek gerekirse, gazete, dergi ve kitaplar sosyalist olmayan diğer ülkelere nazaran en ucuz fiyatla Türkiye'de satılmaktadır. Bir tek filtreli sigara, yada bir şişe su fiyatına gazeteye, sosyalist ülkeler hariç, hiçbir yerde rastlanmamaktadır.

Türkiye'de gazete fiyatlarına en son zam on yıl önce yapılmış bulunuyordu. Ancak aradan geçen süre zarfında kağıt fiyatları artmış, işçilik ücretleri yükselmiş, tekniğin ilerlemesine paralel olarak yeni yatırımlar yapmak gerekmiş, maliyet giderleri adamakıllı artmıştır. Öyle ki, gazeteler bayie 16-17 kuruştan satıldığı halde, gazete başına maliyet gideri gazetenin janrına göre 25 ilâ 33 kuruşa kadar çıkmıştır. Bu büyük farkı kapatabilmek için, gazeteler ister istemez ilan geliri sağlamak yolunu tutmuşlar ve ilan sahiplerinin bütün baskılarına, kaprislerine boyun eğer hale gelmişlerdir. Son günlerde kağıt fiyatlarının artırılacağına dair haberler çıkması, sendikaların işçi ücretlerine yeni zamlar talep etmesi üzerine gazeteler fiyat artırımı için temaslara başlamışlardır.

Gazete fiyatlarının artırılmasında en büyük problem, Türkiye'de toplam gazete tirajının yarısından fazlasını elinde bulunduran Hürriyet Grubu'nun direnişi olmuştur. Gazete ilanlarından arslanpayını alan Hürriyet, her defasında diğer gazetelerin zam taleplerine «Hayır» demiştir.

Ancak, Hürriyet Grubu'nun son olarak yayınladığı «Günaydın» Gazetesi'ne 35 Kuruş fiyat konması, diğer gazeteleri fiyat zammı konusunda yeniden umutlandırmıştır. Nitekim iki yıldan beri devrimci özünü yitirdiği için lotaryacılıkla tiraj tutmağa çalışan Akşam Gazetesi, müşterek kararı beklemeden fiyatını birdenbire 35 Kuruş'a çıkartmıştır. Tabii fiyatı 35 kuruşa çıkartırken yeni bir lotarya tertiplemekten de kendini alamamıştır.

Tam bu sırada, Hürriyet Gazetesi'nin de ilaveli pazar nüshasının fiyatını 50 Kuruş'a çıkartması diğer gazeteler için «yeşil ışık» olmuştur.

Temaslar temasları kovalamış, nihayet 1 Mayıs'tan itibaren Hürriyet de dahil bütün gazetelerin fiyatlarını 50 kuruşa çıkartması hususunda görüş birliğine varılmıştır. Bu ön anlaşma üzerine bütün gazeteler yeni hamlelere girişmişler, kimisi yeni lotaryalar düzenlerken, kimisi de 1 Mayıs'tan itibaren sayfa artıracağını, daha dolgun bir içerikle çıkacağını ilan etmiştir.

Tercüman Gazetesi ayda bir apartıman katı verirken, her hafta apartıman katı vereceğini ilan etmiş, Son Havadis otomobil, ev, traktör vereceğini açıklamıştır. Lotaryacılıkda rekoru bu defa da Akşam Gazetesi kırmış, yazarları sosyalist ve Amerikan aleyhtarlığı taslarken, gazetenin patronu Malik Yolaç, Amerikalılarla Koç, Eczacıbaşı gibi en büyük kapitalistlerin ortaklaşa kurdukları Tam Hayat Sigorta ile yeni bir lotarya anlaşması yapmıştır. Bu anlaşmaya göre, Malik Yolaç, her yüz okuyucudan birine 10 bin lira ikramiye vermek vaadi karşılığında, sosyalist okurlarının küçük tasarruflarının büyük kapitalistlerin ve Amerikalıların kesesine akmasını sağlamak görevini üstlenmiştir. Daha önce de aşırı sağcıların fabrikasında dokunan tapon kumaşları «ucuzluk kampanyası» adı altında sosyalist okurlara yutturan Malik Yolaç'ın bu yeni manevrası pek de sürpriz olmamıştır.

Gazeteler zam için hazırlıklarını yapıp ilan ettikten sonra düzenlenen nihai toplantıda gazete patronları hiç de hoş olmayan bir sürprizle karşılaşmışlardır. Önce diğer gazetelerle birlikte 50 Kuruş'a çıkacağını bildiren Hürriyet'in patronu, son anda uçağa atlayıp Avrupa'ya gitmiş ve fiyat artırımından vazgeçmiştir.

Beş gazete, kendilerine oynanan bu oyuna rağmen, hayli masraflı hamleler yapacaklarını ilan ettikleri için 1 Mayıs'ta fiyatlarını ister istemez 50 Kuruş'a çıkartmak zorunda kalmışlardır. Fiyat artıran gazeteler Akşam, Milliyet, Cumhuriyet, Son Havadis ve Tercüman'dır.

Bu beş gazetenin fiyat artırdığı gün Hürriyet «Büyük fedakârlıklarla» fiyatını 25 Kuruş'ta tuttuğunu, gazete kağıdına zam yapılıncaya kadar da fiyat artırmayacağını ilan etmiştir.

Bir başka sürpriz de, Hürriyet'in tirajının 1 milyonu aştığının ilan edilmesi olmuştur. Hürriyet'in tirajının zaman zaman 1 milyonu aştığı bilinmektedir. Ancak herhangi bir tiraj kaybında güç duruma düşmemek için bunu açıklamaya Hürriyet yanaşmamıştır. Fakat diğer gazetelerin 50 Kuruşa çıkması ve kendisinin 25 Kuruş'ta kalmasından sonra diğer gazetelerin tiraj kaybedeceğinden ve kendisinin ucuz fiyatla devamlı tiraj alacağından emin olduğu için bu defa 1 milyon tirajı ilan etmekte sakınca görmemiştir. Bu arada Hürriyet Grubu'na mensup Günaydın, Yeni Gazete ile Yeni İstanbul, Dünya, Ulus, Bugün, Sabah gibi gazeteler de tiraj alabilmek umuduyla fiyatlarını artırmamışlardır.

Artık Bâbıâli'de yeni bir tiraj savaşı başlamaktadır.

Hürriyet, diğer gazetelere oynadığı bu oyunla epey tiraj alacaktır. En kritik durumda olan gazeteler, şimdiye kadar hemen hemen aynı tip okuyucuya hitap eden Cumhuriyet, Milliyet ve Akşam'dır. İki hattâ üç gazete alan aydın okurlar, bu zamandan sonra aldıkları gazetelerden birini feda etmek zorunda kalacaklardır. Bu tiraj mücadelesinde muhtevası dolgun olan ve istikrarlı yayın yapan gazeteler kazanacaklardır.

Perdeli Konferans !

Coşkun teveccüh ve tezahürat gösterileri arasında konuşma yapacağım kürsünün yanına güçlükle gelebildim.

Ne var ki, hemen kürsünün yanı başında, binlerce hanımın arasında biri genç, biri yaşlı olmak üzere iki erkek oturmakta ve kendilerine hanımlar arasında konferans müddetince bulunamayacaklarının izah edilmesine rağmen bu iki erkeği ikna edip dışarıya çıkarmak mümkün olamamaktaydı bir türlü.

Bunlar, emniyet tarafından vazifelendirilmiş emniyet mensupları idi... Saatler ilerliyor, fakat iki emniyet mensubu yerlerinden kımıldamıyorlardı. Bilmecburiye, onların bulunduğu mahalle bir perde gerdik ve böylece konferansa başladık.

Zeki Müren'in kadınlar matinesi olur ve bu matineye hiçbir erkek kabul edilmez. Bizim hanımlara verdiğimiz konferansa haremağası gibi erkekler girer. Ne dersiniz, burası Türkiye...

Bundan sonra konferans teklifinde bulunan dernek idarecilerinin, emniyetten erkek memur yerine kadın memur vazifelendirilmesini istemeleri, konferans esnasında nahoş durumların husule gelmesine mani olacaktır.

ŞULE YÜKSEL ŞENLER
(Bugün - 28.4.1969)

SEKSÜEL VE HOMOSEKSÜEL EMPERYALİZM

Büyük Britanya Kralı majestenin o meşhur mini etekli İskoçya'lıları, «Highlanders»leri Beyoğlu'nun, Galata'nın, Tophane'nin dar ve ışıksız ara sokaklarında, bu karanlık sokaklardan daha kara suratlı Senegallılara, Dahomey'lilere az etek mi kaldırmışlardır. Hele İtalyanlar! İşgal kuvveti olarak vazife (!) gördükleri Konya'da, Antalya'da kim bilir belki de hâlâ o civanları gülümseyerek hatırlayanlar bulunabilir.

NİZAMETTİN NAZİF
(Y. İstanbul - 2.5.1969)

■

Amerika'nın tanınmış dergilerinde Mc Call's, «Kimler için kan döküyoruz?» başlıklı yazısında, Saygon'daki «çok iyi haber alan kaynaklara atfen», Güney Vietnam Millet Meclisi'nde yedi profesyonel muhabbet tellalının üye olduğunu ileri sürmektedir.

ANADOLU AJANSI
(Hürriyet - 2.5.1969)

Kişiyi nasıl bilirsin !

Vaktiyle sosyalist politikacının erdemliğine inanırdım. Öyle şeyler gördüm ki, artık ona da inanamıyorum. Politikacılık sosyalistliği yiyip bitiriyor.

Zaten en güzel yargıyı da yine halk vermiş politikacı için. İki yüzlü, kaypak, ahlâksız, itoğlu it anlamında kullanıyor politikacı sözcüğünü.

ÇETİN ALTAN
(Akşam - 27.4.1969)

ANT ● Haftalık Dergi ● Kurucuları: YAŞAR KEMAL, FETHİ NACI, DOĞAN ÖZGÜDEN ● Sahibi ve Genel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN ● Sorumlu Müdürü: ALPAY KABACALI ● Teknik Sekreter: İNCİ ÖZGÜDEN ● İdare Yeri: CAĞALOĞLU, Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11 - İSTANBUL ● Tel.: 27 81 09 ● P.K. 934 — Sirkeci - İSTANBUL Ankara Temsilciliği: Tel.: 13 40 20 ● Dizgi: ESENDİKLİ MATBAASI ● Baskı: VATAN

● Taşra Dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM A.Ş. — Cağaloğlu - İstanbul, Tel.: 27 38 54 ● İstanbul Dağıtımı: FUAT BOTE - Ankara Cad. 84 - İSTANBUL, Tel.: 27 89 49 ● Abone Şartları: Yıllık 44 Lira, Altı Aylık 22 Lira, Üç Aylık 11 Lira ● İlan: Santimi 25 Lira; Yayın ilanları yüzde 50 indirimlidir ● Tam sayfa yayın ilanları 1500, yarım sayfa 800 Lira'dır ● Küçük yayın ilanları kelimesi 75 Kuruş'tur.